

Kada ljudska inteligencija postene majmunska

Džoš Grinberger

Naslov originala: Human Intelligence Gone Ape by Josh Greenberger

PREDGOVOR

Pisana jezikom laika, ova knjiga osporava teoriju o evoluciji na više načina. Ona pokazuje kako evolucija nije genetički mogućna; ukazuje na svemirska istraživanja drugih planeta koja takođe potvrđuju da je evolucija teorija bez osnova. Konačno, ona pokazuje kako bi bezbrojne slučajne mutacije na genima - navodni mehanizam za odvijanje evolucije - tokom perioda od više milijardi godina, umesto da potvrdi evolucionni proces dovele do nestanka celokupnog živog sveta na našoj planeti.

Ova knjiga takođe pokazuje da naučno prihvaćene teorije o evoluciji našeg Sunčevog sistema nisu poduprte svemirskim istraživanjima, da su naučni izveštaji o evoluciji celokupnog svemira u suprotnosti sa većinom naučnih principa na osnovu kojih on funkcioniše i da nastanak univerzuma nije moguće objasniti u domenu fizičkih zakona nego se on nalazi izvan domena naučnog istraživanja.

Konačno, ovo izdanje pokušava da odgonetne neke psihološke aspekte koji se nalaze u pozadini prihvatanja određenih naučnih teorija.

Mada ova knjiga tretira mnoga pitanja, ona se ne bavi onim što je van onoga neophodnog za određenu raspravu. Detaljniji

opis svakog od tih pitanja, sigurno bi učinio da ova knjiga postane nešto nalik enciklopediji, a to nije njena namera.

O autoru

Kao kompjuterski konsultant tokom više od jedne decenije, autor ove knjige je radio na razvoju kompjuterskih programa za takve organizacije kao što su NASA's Goddard Institute of Space Studies, Bell Laboratories, Western Electric, Chase Manhattan Bank i Goldman Sachs. Bio je zadužen za obuku ljudi viših nivoa rukovođenja, kao i tehnički rukovodilac u tehnikama programiranja i naprednog dizajna aplikacionih sistema.

On je takođe redovan autor novinskih tekstova u razdoblju od četiri godine.

GENETIKA

Da li je XX vek bio primitivan?

Za većinu ljudi, nauka je savremena, neprikosnovena, sveznajuća, i možda čak ona koja obećava čuda u budućnosti. Generacija koja poseduje supersonične avione, interkontinentalne balističke rakete, svemirske brodove i vrhunske kompjutere, teško se može nazvati primitivnom. Zar ne?

Usred sveg tog tehnološkog razvoja, izgleda da postoji jedna primitivna teorija koju, iako polagano gubi svoj kredibilitet čak i među onima koji su je dugo vremena prihvatili, i dalje zastupaju mnogi koji tvrde da je zasnovana na nauci. Ta teorija potvrđuje jednu stvar bez svake sumnje: iako se savremena tehnologija približila nivou projekta Ratovi zvezda, savremeni čovek je još uvek opsednut određenim primitivnim mislima koje zbunjuju.

Da bismo razumeli kako određena teorija može biti sveopšte prihvaćena moramo se vratiti na razmišljanje koje je preovladavalo u vreme progona veštica. Njihovi stavovi sigurno nisu bili zasnovani na čvrstim dokazima. Očigledno, čovekov um je veoma sklon izvrđavanju i pogrešnim interpretacijama. Mada je proganjanje veštica bilo samo po sebi pogrešan i nerazuman stav,

slikovito opisivanje i reklamiranje, koje olakšava prihvatanje nerazumnih pogleda na realnost, očigledno to nije. Ja govorim o "naučnoj" teoriji o evoluciji. Ako ta teorija nije iskrena zabluda, onda je ona svakako najperfidnija prevara ikad podmetnuta čovečanstvu.

Pleme Tasadej

Ako mislite da prevara tako velikih razmera nije mogućna, razmotrite sledeći slučaj:

Dana 14. avgusta 1986. godine, Televizija ABC je na programu vesti u 20,20 sati iznela informaciju o plemenu Tasadej koje živi u džunglama Filipina, otkrivajući prevaru neverovatnih dimenzija.

Početakom 1970-ih, ovo pleme je bilo pronađeno u džunglama Filipina kako "živi" u najprimitivnijim uslovima. Pripadnici plemena Tasadej izgledali su "nedodirnuti savremenom civilizacijom". Njihov način života bio je nalik onome kako savremeni čovek zamišlja pećinske ljude: oni su pribavljali hranu pomoću lova, nosili odeću od lišća i živeli u pećinama. Ništa nije moglo biti uzbudljivije - i uverljivije.

Otkriće tog "praistorijskog" plemena u današnje vreme bilo je tako fascinantno da je došlo na naslovne strane časopisa širom sveta, mnoge knjige su pisale o tom otkriću, a bile su dodate i nove stranice "istorije" u nekim enciklopedijama.

Prošlo je dvanaest godina, a onda je otkriveno da je ceo svet bio izložen zlokobnoj prevari. Sredinom 1980-ih, u pokušaju da provere ranije sumnje, mediji su otkrili da su ovi "pećinski ljudi" bili u stvari današnji domoroci Filipina; oni su obično nosili plave farmerke i kratke majce, pušili su cigarete, itd. Oni su pristali da se pretvaraju jer su ih službenici vlade Filipina ubedili da će imati

finansijsku i drugu pomoć ako budu "izgledali primitivno" pred kamerama. Na kraju nisu dobili nikakvu pomoć, filipinske vlasti su ih napustile i pretvaranje je bilo završeno.

I tako je "najveći antropološki nalaz", koji je tokom više od decenije imao "istorijski značaj", postao "najveća istorijska prevara". I da nije bilo brižljivog traganja koje su izvršili mediji, ova prevara je mogla veoma lako postati najveće "antropološko otkriće XX veka" u udžbenicima istorije.

Evolucija evolucije

Otkako je Čarls Darwin (Charles Darwin) objavio svoju knjigu "Poreklo vrsta" ("On The Origin Of Species") 1859. godine, teorija o evoluciji je pretrpela promene, bila je menjana i "unapređivana" - i ta teorija još uvek "evoluirala". U vremenu tokom koga su se naučnici bavili ovom teorijom, "poreklo vrsta" je imalo više verzija nego vrsta. To je učinilo da "prirodna selekcija" (jedne verzije) bude izuzetno teška.

Naučni koncept o nastanku života na Zemlji počinje pretpostavkom da se život prvi put pojavio pre više milijardi godina formiranjem mikroskopskih organizama od nežive materije. Tokom milijardi godina koje su potom usledile, mali organizmi su evoluirali u više i mnogo složenije oblike života tako što su jedne vrste evoluirale u druge. Za niz događaja koji se navodno odigrao od prvog jednoćelijskog organizma do najsloženijeg organa, ljudskog mozga, u početku se verovalo da je predstavljao lagan i postepen proces.

I arheolozi su iskopali mnogo lopata zemlje u pokušaju da nađu dokaze koji će opravdati evoluciju. Na kraju, oni imaju dovoljno kostiju da se sprijatelje sa svakim psom u Čikagu i dovoljno kostiju da započnu unosan biznis fosilima. Ali dokaza

nema. Nema serija fosila ili grupa kostiju koje pokazuju potrebne prelazne vrste. Ako su jedne vrste evoluirale u druge, "povezujuće" vrste su morale postojati u velikom broju u različitim periodima Zemljine istorije. Međutim, veliki broj nedostajućih karika koje su trebalo da budu označene kao "nedvosmisleni dokazi" nisu nikad nađene.

Tako je došlo do pojave nove verzije o evoluciji nazvane "isprekidana ravnoteža". Ovu verziju o evoluciji su prihvatili mnogi naučnici koji se suprotstavljaju "laganoj i postepenoj" verziji. "Isprekidana ravnoteža" kaže da se vrste pojavljuju veoma naglo i zadržavaju svoj osnovni oblik sve dok ne izumru. Danas to zvuči mnogo bolje. To otklanja potrebu za pronalaženjem nedostajućih karika. Šta je pogrešno u tome? Ako ne možete naći osobu koja je počinila zločin, onda ubedite porotu da optuži metke da su usmrtili žrtvu!

I tako ova teorija ide dalje i dalje, izbegavajući i eskivirajući svako neslaganje i kontradikciju.

Ako logika i mehanizmi teorije o evoluciji ostavljaju utisak na vas, onda ih verovatno niste proučili suviše objektivno. Nadam se da će vam ova knjiga, a naročito ovo poglavlje, pomoći kako se budemo približavali kraju.

Ignorisanje činjenica

Ako su vrste evoluirale jedne iz drugih, tokom istorije je moralo doći do velikih genetičkih promena. Verovatno je najveći problem za evoluciju, u vreme njenog početka pre više od hiljadu godina, bilo to da se praktično ništa nije znalo o genetici. Čak i danas, velika većina javnosti se, iako je delimično upoznata sa terminima kao što su "genetički inženjering" i "slučajne mutacije", i dalje nalazi u velikom neznanju u odnosu na ovu savre-

menu granu nauke. I uz konstantno isticanje ovih pretpostavljenih mehanizama evolucije nije čudo što jedna teorija sa tako malo argumenata može imati tako jako uporište u društvu; prosečan čovek jednostavno ne zna dovoljno da bi odgovorio zašto evolucija ne funkcioniše.

Kada bi javnost pre prezentovanja teorije o evoluciji imala adekvatno znanje o genetici, a naročito o pitanju slučajnih mutacija, ja sam uveren da se ova ova teorija ne bi nikad uzimala ozbiljno i sigurno ne bi bila prihvaćena kao zvanična nauka.

Štaviše, još jedna stvar u prilog evoluciji jeste gotovo konstantno iznošenje njenih neargumentovanih tvrdnji javnosti. Ja mislim da se čovekova priroda može naviknuti na određenu ideju ako se ona iznese više puta bez obzira na to koliko ta ideja može biti nerazumna. A u slučaju evolucije, njeno stalno propagiranje, zajedno sa opštim odsustvom nerazumevanja javnosti po pitanju mehanizama određenih genetskih svojstava, jeste ono što pomaže da ova teorija opstaje.

Evo ideje kako jedna teorija može biti moćna na prvi pogled ako niste mnogo upoznati sa mehanizmima koji u praksi ne funkcionišu:

Teorija gliste i voza

Naučnici su stavili glistu na železničku prugu i posmatrali je pod moćnim elektronskim mikroskopom. Oni su otkrili da kada im se ćelije uveličaju tri milijarde puta, gliste pokazuju neverovatnu sličnost sa prozorom na vozu. Oni su zaključili da ako pomešate trideset glista u rastvoru aminokiselina i hemikalija zasnovanih na ugljeniku, one će za otprilike 1,5 milion godina eventualno evoluirati u brzi voz Long Island.

Komedija od nauke

Naravno, ovo je bila samo ironična verzija "teorije". Međutim, ja ću u daljem tekstu pokušati da pokažem kako teorija o evoluciji nije daleko od jednog takvog komičnog scenarija.

Evolucija: genetička nemogućnost

Genetski inženjering ili "manipulacija genima" je verovatno najpoznatiji i najfascinantniji predmet bavljenja u savremenoj medicini. Izgleda da on može ponuditi odgovore na pitanja nekih od najzagonantnijih bolesti. I izgleda da on svakog dana obećava sve više.

Genetski inženjering je posao u kojem se manipuliše genima. Pronađeno je na stotine, nekada i na hiljade gena u svakoj ćeliji koji izazivaju razvoj takvih karakteristika kao što su boja kose, visina, oblik nekih organa, itd. Promena gena može uzrokovati to da jedan organizam, ili njegovo potomstvo, dostigne nove dimenzije - njegove fizičke dimenzije se mogu doslovno promeniti. U slučaju genetskog inženjeringa, te promene mogu biti dobre. U drugim slučajevima, te promene gena, generalno označene kao mutacije, mogu uzrokovati genetička oštećenja koja mogu uništiti organizam. Mada su potencijali genetskog inženjeringa i njegov uticaj na biološke sisteme u ovom trenutku daleko od svoje potpune realizacije, nauka je postigla veliki napredak na tom polju.

Pogrešno razumevanje pojmova "moglo bi" i "jeste"

U ljudskoj prirodi je da nekad vidi mogućnost nekog događaja kao nešto što je slično ostvarenju tog događaja. To nas ne može odvesti na pogrešno zaključivanje kada tretiramo pitanje kako se dostignuća u genetici odnose prema teoriji o evoluciji.

Mnogi ljudi, kako evolucionisti tako i laici, izloženi su medijskom uticaju po pitanju napretka u genetičkom inženjeringu. Međutim, pošto činjenice nisu iznesene u adekvatnoj perspektivi, mnogi su u situaciji da pogrešno razumeju "šta je moguće", a "šta se stvarno dešava". To jest, ideja da genetska istraživanja mogu potvrditi neke stavove po pitanju evolucije predstavlja pogrešno razumevanje do kojeg se lako može doći ako čovek nije svestan nelogičnosti koja je tu uključena. Logika može nekad ići u ovom smeru: ako naučnici mogu promeniti izgled neke vrste do određenog stepena kroz proces genetskih mutacija u laboratoriji, to bi moglo potvrditi argument evolucionista da se tako nešto moglo prirodno desiti u prošlosti.

To je pogrešno.

U pogrešnoj logici moramo se osloboditi sledećeg: ako vi možete dokazati da je Jovan Jovanović najveći umetnik koji je ikada živeo, onda možete dokazati da je on naslikao Mona Lizu. Da biste dokazali da je Jovan Jovanović naslikao Mona Lizu nije dovoljno da učinite samo to. Sam dokaz da je on sposoban da to učini nije dokaz da je on to i učinio. Slonovi mogu izbacivati vodu kroz svoje surle, ali to nije dokaz da afrički slonovi imaju svoju vatrogasnu stanicu.

Bez obzira na to šta naučnici rade u laboratoriji po pitanju biotehnologije, to predstavlja malo ili ništa u odnosu na ono što se zaista desilo u prošlosti. Današnja biotehnologija je proizvela ukrštene životinje koje bez sumnje nisu nikada postojale u istoriji.

ji Zemlje. Na taj način, ono što je proizvedeno u laboratoriji ne govori ništa više od onoga šta je moguće proizvesti u laboratoriji. Šta je nastajalo na Zemlji u njenoj prošlosti - to je druga priča.

Mnogo ozbiljniji problem

Činjenica da mogućnost nečega ne potvrđuje njegovo postojanje, predstavlja najmanji problem sa kojim se suočavaju evolucionisti. Ono što savremeni čovek može saznati o genetskim mutacijama ne samo da ne podupire evoluciju nego praktično uništava tu teoriju i u potpunosti je negira.

Za početak je važno da napravimo razliku između genetskih promena koje nastaju na dva različita načina:

Slučajne mutacije

Prvo, da kažemo nešto o slučajnim mutacijama. Ovaj tip genetskih promena nastaje slučajno, bez ikakvog prethodno smišljenog plana ili projekta na genetskom nivou. Prema evolucionistima, slučajne mutacije su navodno ono što je učinilo da se život razvije od jedne ćelije do svoje sadašnje složenosti. To jest, kroz serije pozitivnih događaja uzrokovanih slučajnim mutacijama, tvrde oni, prosti organizmi su evoluirali u periodu od više milijardi godina u nove i složenije vrste.

"Inteligentne genetske promene"

Drugo, da kažemo nešto o procesu koji možemo označiti kao "inteligentne genetske promene". Promene i manipulisanje ge-

nima u laboratoriji uključeni su u ovu vrstu promena. Geni se "rekombinuju" ili "spajaju" sa namerom da se izazovu promene kod organizma ili njegovog potomstva.

Inteligentne genetske promene su odgovorne za dva impresivna genetička napretka. Prvo, naučnici su dobili vinske mušice sa crvenim očima od roditelja sa braon očima. Drugo, kombinujući gene za rast kod pacova sa onim kod miševa, naučnici su učinili to da na svet dođu miševi dva puta veći od normalnih.

Za one kojima biologija ili medicina nisu previše bliske, takve beznačajne promene mogu izgledati bez ikakve vrednosti. Dakle, potrebno je istaći da to govori o naprednom XX veku u kojem je nauka uspela da izazove određene trivijalne promene. Tu nema ništa od velikih dostignuća.

Ponovimo, neki mogu poželeti da takve vrste genetskog manipulisanja mogu predstavljati podršku evoluciji, i to na sledeći način: "Ako mi to možemo učiniti u laboratoriji, zašto priroda to ne bi mogla učiniti slučajno, u mnogo većoj meri, u proteklih tri i po milijarde godina?"

Jedno smešno upoređenje

Odmah da kažemo da je upoređenje inteligentnih genetskih promena sa slučajnim mutacijama slično upoređenju stručnog hirurškog zasecanja sa slučajnim udarcem kriminalca. Nije zabeležen nijedan slučaj udarene žrtve koja je otišla od svog napadača sa uspešno presađenim organom, ili sa uspešno otklonjenom koprenom sa oka. Svaki lekar, ili naučnik zna da slučajno odsecanje gotovo uvek proističe iz haosa i destrukcije, a ne kao rezultat napredne hirurgije.

Uzimati inteligentne genetske promene kao pokazatelj da priroda može proizvesti složene vrste od jednoćelijskog organiz-

ma kroz duge serije događaja slučajnog mutiranja je isto kao mešanje "jabuka i pomorandži". Inteligentni dizajn je normalan produkt inteligencije i dizajna. A kada postojeći sistem predstavlja dizajn visokog stepena, kao što je slučaj sa živim oblicima, to ukazuje na inteligenciju veoma visokog nivoa. Slučajnost, sa druge strane, neće proizvesti inteligentne ili prefinjene strukture. Verovati da je priroda slučajno formirala složene oblike života, u bilo kom periodu vremena, bez obzira na to koliko dugom, otprilike je slično verovanju kako je Svetski trgovinski centar u Njujorku nastao tako što je čopor divljih magaraca sortirao građevinski materijal na pravo mesto udarcima svojih nogu.

Nešto smešno čak i bez upoređenja

Međutim, genetska nemogućnost evolucije dolazi sa svih strana i predstavlja jedan od najjačih argumenata protiv nje. A bez čvrste genetske osnove za evoluciju živih organizama u više oblike života, teorija o evoluciji se jednostavno raspršava u nevidljivu prašinu.

Tako ovde možemo videti da genetika - najvažniji aspekt evolucije - ne samo da ne podupire tu teoriju nego joj se očigledno suprotstavlja.

Izvori slučajnih mutacija

Savremeni čovek je bio upoznat i bio je neposredno pod uticajem slučajnih mutacija mnogo pre nego što je čak i čuo za inteligentne genetske promene. Neki izvori slučajnih mutacija su postojali mnogo pre nego što smo saznali kako oni utiču na gene. Koji su to izvori? Kancerogene hemikalije. Kosmički zraci.

Izvori radioaktivnosti kao što su nuklearno oružje, nuklearni reaktori, nuklearni otpad i X-zraci u medicini.

Uzmimo za početak radioaktivnost

X-zrake je otkrio nemački naučnik Vilhelm Konrad Rentgen (Wilhelm Conrad Roentgen), što je bilo objavljeno 6. januara 1896. godine. To otkriće je tada bilo nevino, a čovek je u svom posedu imao veoma snažnu silu - radijaciju. Ti zraci će jednoga dana postati izvor lečenja u medicini, a takođe i uzrok velikih katastrofa i nesreća.

Nije prošlo ni oko pola veka, a čovek je realizovao strašan potencijal ovog "nevidljivog svetla": 16. jula 1945. godine u pustinji Alamogordo, Novi Meksiko, Sjedinjene Američke Države su prvi put u svetu isprobale atomsku bombu. Destruktivan potencijal ovog novog oružja bio je zastrašujući. Ono nije uništavalo život i okolinu samo svojom eksplozijom nego je to isto činilo snagom svoje toplote i zračenja. Štaviše, ono je moglo da učini da sredina postane nemoguća za život tokom mnogih godina, decenija, pa čak i vekova.

Te iste 1945. godine, Sjedinjene Američke Države su bacile dve atomske bombe na dva japanska grada, Hirošimu i Nagasaki. Te dve bombe - onako slabe i primitivne sa današnjeg gledišta - ubile su više od 190.000 ljudi. Postalo je jasno da moramo kontrolisati silu koja je tako surova, da značenje reči "rat" neće više nikad biti kao što je bilo.

Zatim, krajem aprila 1986, oštećenje nuklearnog reaktora u Černobilu je konačno učinilo da ljudi postanu svesni opasnosti od destruktivne snage zračenja, čak i u mirnodopske svrhe. Taj nesrećni slučaj u Sovjetskom Savezu izazvao je paničan strah od zračenja u velikom delu svetske populacije. Još jednom se čovek

našao u situaciji da se susretne sa posledicama delovanja nuklearne sile kakve nije mogao ni da zamisli.

Zajednički imenilac

Ono što napred izneseni događaji imaju zajedničko jeste to da savremeni čovek počinje razumevati zračenje. Najrazorniji vid zračenja jeste njegova sposobnost da izazove slučajne promene na genetičkom, molekularnom i atomskom nivou, tako da se delimično ili potpuno uništi dotični organizam.

Evo jednog primera šta je u stvari zračenje:

Trenutno uništenje

Ako se ograničeni deo tela izloži jakom zračenju može doći do velikog oštećenja tkiva.

Ako se celo telo izloži zračenju od nekoliko stotina "rema" (rem je jedinica za merenje efikasnosti zračenja), čovek može trenutno osetiti mučninu. Tako za otprilike jedan mesec, kod čoveka može doći do krvarenja, anemije, zamora, slabosti i povećanja rizika od infekcija. Mada neki mogu preživeti, drugi će umreti od posledica tih bolesti.

Pri oko 1.000 rema, mučnina, povraćanje i proliv mogu se manifestovati nakon nekoliko sati izlaganja zračenju. Kako ti simptomi postaju izraženiji, oni bivaju praćeni groznicom, gubitkom tečnosti, jakim infekcijama i konačno smrću.

Pri oko 10.000 rema, što predstavlja dozu kojoj radnik može biti izložen za vreme oštećenja nuklearnog reaktora, povraćanje i proliv se mogu desiti u toku jednog sata, praćeni smanjenjem

krvnog pritiska, grčevima i nesvesticom. Smrt nastupa u roku od jednog do tri dana.

Dugotrajno uništenje

Činjenica da zračenje može izazvati mutacije i uzrokovati genetske efekte, poznata je bar pedeset godina. Studije pokazuju da zračenje može izazvati ne samo jedan nego više različitih tipova mutacija. Jedna od posledica degeneracije jeste rak. Rak se može pojaviti posle godinu dana ili čak decenija nakon što je organizam bio izložen zračenju. Ako dotični organizam ne pokaže nikakve znakove raka, još uvek postoji mogućnost da se rak pojavi u sledećim generacijama.

Neka druga oštećenja ili genetski poremećaji koji se mogu manifestovati u kasnijim generacijama kao rezultat slučajnih mutacija jesu: hemofilija, Daunov sindrom, urođena koprena, spontani abortusi, cistična fibroza, daltonizam i mišićna distrofija.

Takođe i druge bolesti, kao što su dijabetes, poremećaji u radu srca, astma i šizofrenija, mogu se manifestovati u kasnijim generacijama kao rezultat slučajnih mutacija kombinovanih sa faktorima sredine.

Pozitivne promene

Ukratko smo analizirali štetne posledice slučajnih mikroskopskih promena na žive organizme. Izgleda da nije važno na kom nivou se te promene dešavaju - genskom, molekularnom ili atomskom - rezultat je gotovo uvek isti: pogoršanje, destrukcija, i u mnogim slučajevima smrt.

Da li se to poklapa sa onim što govore evolucionisti tokom svih ovih godina?

Mnoštvo godina smo slušali priče o tome kako je život na Zemlji bio pod uticajem slučajnih genetskih promena tokom više milijardi godina. Takođe je rečeno da su neke od tih slučajnih promena dovele do nastanka pozitivnih mutacija. Isto tako smo slušali kako su ove navodne pozitivne mutacije eventualno proizvele nove i mnogo složenije vrste. Ali kada pogledamo šta su slučajne genetske promene - ili bilo koje druge slučajne promene u tom domenu - koje očigledno deluju na žive organizme, mi ne nalazimo ništa osim bolesti i smrti. Gde su sve te pozitivne mutacije o kojima govore evolucionisti? Još nijedan bolesnik nije razvio ili na buduće generacije preneo čvršće mišiće, na primer, kao rezultat izloženosti zračenju. Nijedna od hiljada preživelih žrtava bombi bačenih na Hirošimu i Nagasaki nije razvila napredniji mozak kao rezultat izloženosti zračenju. Nijedna osoba koja je bila pod uticajem havarije nuklearnog reaktora nije, na primer, razvila mnogo prefinjeniju kožu, koja bi bila čvršća i izdržljivija od prosečne. U praktično svakom slučaju, slučajne mutacije su izazivale pustošenje i destrukciju.

Da li je moguće da savremena tehnologija očigledno negira evoluciju umesto da joj pomaže?

Evolucionisti su se u prošlosti rutinski krili iza izjave da su za sve potrebne "milijarde godina". I pre nuklearne ere bilo je moguće ustanoviti da li slučajne mutacije mogu uzrokovati evoluciju života ako im se pruži dovoljno vremena. Međutim, sa napretkom savremene tehnologije koja je omogućila analizu velikog broja slučajnih mutacija u kratkom vremenskom periodu nije više bilo potrebno kopati po prošlosti da bi se uočila pogrešnost pretpostavki koje navodno podupiru evolucionu snagu slučajnih mutacija. Jasan odgovor se nalazi tu pred nama. Slučajne mutacije izazivaju upravo suprotno od onoga u što bi

neki hteli da veruju. One ne uzrokuju ništa drugo sem bolesti i smrti - a kamoli poboljšanje. Štaviše, što je njihov broj veći i njihovo delovanje duže, veći su pustošenje i destrukcija. I šta bismo očekivali da bi se desilo da je naša planeta bila pod dejstvom slučajnih mutacija tokom više milijardi godina? Potpuno uništenje života!

Kada uzmemo u obzir činjenicu da mi danas znamo šta su slučajne mutacije i pokušamo da rekonstruišemo scenario tokom tih navodnih nekoliko milijardi godina Zemljine istorije, umesto čarobne priče o evoluciji dolazimo do slike koja je mnogo sličnija strašnoj sceni iz filma o događajima nakon nuklearnog rata.

Čak i da je Zemlja bila naseljena kao što je danas tokom tog pretpostavljenog perioda od tri i po milijarde godina, i da je bila pod uticajem milijardi i milijardi slučajnih mutacija, život bi prema onome što danas znamo o slučajnim mutacijama bio verovatno potpuno zbrisan. Sa slučajnim mutacijama koje predstavljaju izuzetno destruktivnu silu, proces za koji neki pretpostavljaju da je uzrokovao evoluciju života, u stvari bi, po svoj verovatnoći, izazvao takvo genetičko uništenje koje teško da bi ostavilo u životu i jedva nekoliko organizama. Štaviše, pod takvim uslovima je "preživljavanje najposobnijih" potpuno neozbiljan koncept. Reč "prilagođen" trebalo bi da opiše uglavnom one organizme koji su bili manje bolesni od ostalih, koji bi u tom slučaju predstavljali "najbolje vrste" u evoluciji. A i od tih "prilagođenih" koji bi preživeli, mnogi bi morali proći kroz genetička oštećenja, a potom dali potomstvo. Čak i kada ti "prilagođeni" ne bi bili zbrisani slučajnim mutacijama, njihovo potomstvo bi imalo malo šansi da preživi nasleđene genetske bolesti. Dalje, nakon procesa uništenja, preživelo potomstvo bi ponovo bilo izloženo celokupnom ciklusu delovanja mutacija.

Tako, nakon milijardi i milijardi godina delovanja slučajnih mutacija, čak i kad bismo prihvatili pretpostavku da bi neki

mutirani geni mogli izazvati izvesne pozitivne promene kod organizma, celokupna populacija organizama na Zemlji bi već bila ograničena, u najboljem slučaju, na nekoliko degenerisanih životnih oblika. Tih nekoliko pozitivnih gena, ako bi ikad i postojali, bili bi pregaženi neverovatno velikim brojem oštećenih gena koji bi neminovno nastali u tom procesu produkcije pozitivnih događaja, tako da oni nikada ne bi mogli doneti ništa dobro. Takav organizam bi bio zbrisan mnogo pre nego što bi imao i trunke šanse da se promeni ili uznapreduje. U suštini, Zemlja bi izgledala kao planeta nakon nuklearne katastrofe.

Dakle, ako je planeta počela sa nekoliko životnih oblika, kao što je na Zemlji navodno bilo u početku, koliko dugo bi život na njoj opstao? Ja ne mislim na to koliko dugo bi se evolucija odvijala. Ja se pitam koliko dugo bi ti organizmi opstali pre nego što bi bili zbrisani destruktivnim delovanjem slučajnih mutacija? Prema onome što mi očigledno možemo videti kada je u pitanju delovanje slučajnih mutacija u današnje vreme, život se nikad ne bi održao na Zemlji, a kamoli se razvio u visoko razvijene i zdrave vrste. U svakom slučaju, Zemlja bi odavno bila pretvorena u pustu planetu.

Čak i miševi, pomenuti ranije, koji su došli na svet sa dva puta većim dimenzijama kao rezultat inteligentnih genetskih promena imaju veoma visoku stopu smrtnosti. Prema tome, ne samo da slučajne mutacije izazivaju bolesti kod živih organizama nego čak i na izgled pozitivne promene mogu imati smrtonosne posledice. Kako su onda slučajne mutacije tokom pretpostavljenih milijardi godina mogle uticati na život čak i ako je slučajno nastalo nekoliko pozitivnih promena? Kako je započeo proces evolucije? Destrukcija je ono što bismo mnogo pre mogli očekivati.

Besmislene teorije

Nema sumnje da inteligentne genetske promene mogu izazvati određene pozitivne promene kod organizama ili njihovih potomaka. Nema sumnje da prirodni procesi nasleđivanja mogu uzrokovati da neki član vrste dođe na svet "veći i jači" od ostalih - ne kao rezultat slučajnih mutacija, nego kao manifestacija genetskog potencijala koja može ostati neiskazana kod mnogih generacija. Nema sumnje da se biološki sistemi mogu adaptirati na uslove života u svojoj sredini i da se to može uočiti. Ali reći da adaptacija na uslove sredine ili bilo koji drugi prirodni fenomen može biti uzrokovana slučajnim mutacijama, što bi eventualno moglo proizvesti nove i mnogo složenije vrste, potpuno je besmisleno. Reći da je život započeo sa nekoliko živih oblika i zatim evoluirao u današnje bezbrojne složene i generalno zdrave oblike života je suprotno svemu onome što je nauka u XX veku saznala o slučajnim mutacijama. Reći da je jednoćelijski organizam evoluirao čak i u jednu ribu veličine tri centimetra, to predstavlja nerealan skok mašte koji zahteva veliku dozu nepoštenja i pogrešnog rezonovanja. Reći da je čovek nastao kao rezultat slučajnog evolucionog procesa je pravo ludilo.

Činjenica da danas postoje milijarde milijardi zdravih živih oblika, očigledno pokazuje upravo ono suprotno od onoga u šta evolucija veruje - da život na Zemlji nije mogao nastati kroz veliki broj slučajnih genetskih promena. A bez genetskih promena, evolucija je mrtva kao fosil.

Štaviše, ako genetički inženjering bilo šta potvrđuje, on potvrđuje to da je u njega uključen visok stepen inteligencije i znanja sa kojima može samo malo da čeprka u radu sa postojećim oblicima života. Takođe, da bi se stvorila ili bar delimično promenila jedna vrsta potrebni su inteligencija i znanje neverovatno visokog stepena. Tvrdnja da bilo koja slučajna

genetska promena može stvoriti nove ili mnogo složenije vrste ne predstavlja nauku, logiku ili čak teoriju - to je čist produkt mašte.

Matematička nemogućnost

Čak i bez razmatranja o genetici, neozbiljnost evolucije može se izraziti u terminima proste matematičke verovatnoće. Ako kao argument uzmemo tvrdnju da će proces delovanja slučajnih mutacija razviti život u periodu od nekoliko milijardi godina i da će isti proces uništiti život za vreme čovekovog životnog veka, šta će se dogoditi pre? Uništenje? Ne, to se neće dogoditi kao prvo, to je jedino što će se dogoditi. Za vreme tokom koga se život navodno razvijao, život bi bio bukvalno uništen više miliona puta - nikad ništa ne bi bilo od razvoja.

Čak i pitanje "može li više milijardi pokušaja prospanja mastila po papiru proizvesti reči koje je napisao Šekspir" postaje neprikladno u svetlu sadašnjeg čovekovog razumevanja slučajnih mutacija. Danas znamo da je verovatnoća tako astronomska da je reč o događaju koji praktično nije moguć. To više nije ni pitanje verovatnoće. Sada se postavlja pitanje iz kog će pokušaja doći do uništenja organizma. To jest, mi imamo program (genetičku "informaciju") koji se degradira (zbog genetičkih oštećenja) sa svakim novim pokušajem (slučajnog mutiranja) i koji eventualno može da prestane da funkcioniše. Tako umesto pitanja "možemo li se osloniti na takvu neverovatnu mogućnost" postavlja se pitanje "nakon samo nekoliko pokušaja da li će ostati imalo mastila, papira ili mogućnosti da se pokuša još jednom". Pošto bi svaki život za koji se pretpostavlja da bi evoluirao bio uništen u tom procesu, to ne bi bilo moguće da dođe do njegovog razvoja tokom bilo kog perioda vremena.

To ukazuje na to da je krajnje problematično uopšte govoriti o metodu pokušaja i grešaka preko genetskih mutacija sa gledišta realne verovatnoće - bez obzira na besmislene mogućnosti koje pretpostavljaju evolucionisti. Dakle, da li se život mogao razviti u uslovima (delovanja genetičkih mutacija) u kojima ne mogu preživeti čak ni potpuno razvijeni biološki sistemi, van svake sumnje je ravno verovatnoći da krava preživi pod vodom dovoljno dugo da bi mogla biti oplodena i dati potomstvo - to jednostavno nije moguće.

Evolucija umetnosti?

Neozbiljnost evolucije je takođe očigledna u mnogim ateističkim gledištima kod čoveka. Kako su osobine kao što su umetnost, apstraktno mišljenje i razumevanje muzike mogle postati zajedničke osobine za sve ljude? Prema mehanizmima (ili mašti) evolucije bilo bi veliko čudo ako bi takvi kvaliteti, tako beznačajni za čisto fizičke i biološke sisteme, evoluirali čak i kod malog broja individua. Ipak je do danas zabeleženo da je to, u manjoj ili većoj meri, osobina praktično svakog čoveka. Kako? Do toga ne bi nikako trebalo da dođe.

Postojanje takvih estetskih ljudskih osobina kao što su emocije, humor i intelekt ne mogu se objasniti biološki bez obzira na to koliko čovek bio neozbiljan. Zašto nam je, na primer, priroda dala smisao za humor? Kako je priroda ikada mogla da zna šta je to smisao za humor? I kako bi smisao za humor mogao da utiče na to da čovek bude "prilagođeniji u borbi za opstanak"? Postoje milioni biljaka i životinja bez smisla za humor koje su očigledno preživele. Postoje čak i ljudi bez smisla za humor koji su očigledno preživeli. Kako su takve osobine mogle ikad da evoluiraju?

Savremena nauka?

Evolucija sigurno nije neka osrednja teorija. Iako predstavlja nedokazanu i zastarelu teoriju, nju je prihvatio veoma veliki broj ljudi. Oni koji se suoče sa njenim pogrešnim rezonovanjem, pretpostavkama, neadekvatnim nalazima i očiglednim odsustvom smisla i logike, u njoj vide samo još jedan slab pokušaj oduzimanja i potkopavanja čovekovih racionalnih ideala. Ona se može staviti u istu kategoriju sa lopovlukom i prostitucijom. Takvi pokreti imaju jednu stvar koja je zajednička - zbog odsustva bilo kakve logike, njih "shvataju" samo oni koji su odlučili da veruju u njih. Najznačajnija razlika je u tome što se do sada nije niko usudio da lopovluk i prostituciju nazove naukom.

Ironično je to što neki od istih ljudi koji konstantno izražavaju bojazan za život na Zemlji zbog mogućeg nuklearnog razaranja da u nuklearnoj eri mogu i dalje verovati da jedan od veoma destruktivnih vidova nuklearne sile - slučajne mutacije - jeste mehanizam koji je učinio da budemo ovde. U vreme Darvina nije se gotovo ništa znalo o genetici, a sigurno ništa o nezamislivo destruktivnoj prirodi slučajnih mutacija. Ali kakvo je stanje danas? Teorija koja je nastala pre više od sto godina - u vreme relativnog ignorisanja nauke - danas bi trebalo da bude potpuno odbačena. Međutim, izgleda da što su jači dokazi protiv evolucije, neki ljudi će još upornije verovati u nju.

Naučna fantastika

U ovom trenutku je nešto bar delimično jasno, čak i onima koji prihvataju evoluciju u određenoj meri, a to je da pretpostavljeni scenario te neozbiljne teorije ne funkcioniše i sigurno se neće nikad ostvariti. Neki se mogu čuditi kako je izmišljotina

kao što je evolucija mogla ikad doći u središte pažnje nauke. Ja mislim da ukoliko bismo evoluciju mogli nazvati naukom, onda bi trebalo da i nekoliko drugih, podjednako kvalifikovanih naučnih pravaca uključimo u naučne udžbenike - fizička svojstva Supermenovog pogleda pomoću X-zraka, priču o evoluciji govora kod Miki Mause i hemijski sastav Betmenovog zaštitnog spreja. Ako želimo imati zabavne teorije, onda hajde da one budu zaista zabavne.

ŽIVOT IZ SVEMIRA

Sledeće opovrgavanje

Kada se evolucija ospori na genetskom nivou, onda izgleda potpuno nepotrebno analizirati druge grane nauke u negiranje te teorije. Kako god da je pogledate, ona je mrtva pa mrtva. Međutim, mnogi ekseri još nisu zakucani u mrtvački kovčeg u prevenciji da mrtvac ne ispadne. Stoga je neophodno napraviti mrtvački sanduk kako treba.

Pored toga, u slučaju pravljenja "mrtvačkog kovčega" za evoluciju, sami "ekseri" nisu dovoljni. Ova teorija je na svom vrhuncu uživala takvu popularnost da je nekima zaista teško da prihvate da je ona mrtva. To je na neki način slično događaju kada neka poznata ličnost umre; vi znate da je ta osoba mrtva, ali to još uvek ne možete prihvatiti. Za evoluciju je dakle potrebno sagraditi kovčeg oko kovčega da bi se naglasila činjenica da je ta teorija ne samo mrtva nego da ona nije nikada ni bila živa.

Ovo poglavlje će analizirati neka otkrića ovde na Zemlji, kao i ona iz svemira.

'Milijarde i milijarde godina'

Verovatno najčešća fraza koju upotrebljavaju evolucionisti jeste "milijarde i milijarde godina": "život je evoluirao tokom milijardi i milijardi godina", "Sunčev sistem se razvio tokom milijardi i milijardi godina", "univerzum se širi tokom milijardi i milijardi godina". Jasno je da te tvrdnje o navodno dugoj evoluciji našeg univerzuma imaju za cilj da uvere ljude da ne treba sumnjati u nešto što navodno ne može da se potvrdi. To jest, kako možete osporiti nešto što se desilo tako davno? Veoma je teško u laboratoriji konstruisati planetu i posmatrati je milijarde i milijarde godina da bi se dokazalo kako život nije mogao da nastane sam od sebe. Osim ako, naravno, ne iznajmite planetu na tako dug period.

Ako iznajmite planetu na sledećih četiri i po milijarde godina, onda bi ovi podaci mogli biti interesantni za vas:

Neke fenomenalne činjenice

Godine 1977, dva naučnika su u traganju za izvorima vruće vode sa okeanskog dna ušli u malu istraživačku podmornicu nazvanu ALVIN i spustili se na dno okeana u blizini ostrva Galapagos. Kada su pronašli prvi hidrotermalni izvor, otvor iz kojeg je voda zagrejana u Zemljinoj usijanoj unutrašnjosti izlazila u okean, to nije bilo ono što ih je fasciniralo, nego ono što su slučajno otkrili - oko izvora su se nalazile životinje koje ranije nisu nikad videli. Blizu otvora, usred vode koja je ponekad toplija od 250 stepeni Celzijusovih, otkriveni su okrugli crvi od kojih su neki bili dugi više od dva i po metra.

Pronalaženje organizama koji žive na tako velikoj dubini okeana i u tako vreloj vodi bilo je zapanjujuće. Ali to nije sve.

Većini organizama je potrebna Sunčeva svetlost u njihovom preživljavanju, a na ovaj deo okeana nije uopšte dopirala Sunčeva svetlost.

Dalje, ono što je bilo smešno sa aspekta "normalnih" bioloških oblika jeste to da ovi okrugli crvi nisu imali ni oči, ni usta, niti sistem za varenje. U tom mraku se nije moglo mnogo videti, pa opet, kako su ovi organizmi jeli i varili hranu?

To je podstaklo naučnike da tokom više godina proučavaju pitanje kako ovi okrugli crvi uzimaju hranu. Da ne ulazimo u detalje otkriveno je da ti okrugli crvi ulaze u simbiotsku zajednicu sa bakterijama koje postoje u velikim količinama blizu podvodnog izvora. Bakterije ulaze u ove okrugle crve, bukvalno između njihovih ćelija. Okrugli crvi primaju hranu od ovih bakterija, a bakterije, sa druge strane, preuzimaju neke vitalne funkcije od okruglih crva.

Ako mislite da je ovaj izveštaj suviše neozbiljan i da je to verovatno još jedna od mojih teorija nalik onoj o glisti i vozu, ja vas uveravam da je ovo istinit izveštaj. Takvi organizmi zaista postoje. Ako hoćete možete prikupiti još bezbroj fascinantnih izveštaja o tim organizmima.

Jedan dodatni faktor u području oko izvora čini to područje još nepovoljnijim za život nego što je napred opisano (ako to možete zamisliti). Bakterije od kojih zavise ovi okrugli crvi razvijaju se na osnovu hemikalije koja se zove vodonik-sulfid, pronađene u vodi koja dolazi iz ovog izvora. Za većinu viših životinja, vodonik-sulfid je otrovan kao cijanid!

Mi smo opisali deo našeg sveta za koji, pre nego što je otkriven, teško da smo mogli zamisliti da postoji. Neprijateljska sredina u kojoj žive okrugli crvi i njihovi partneri u životu - bakterije - je zaista "izvan našeg sveta". To bi moglo da predstavlja čudo ako se pođe od pretpostavke da su određeni organizmi tačno ograničeni na određena staništa.

Od 1977. godine nađeno je još nekoliko drugih izvora na okeanskom dnu. Osim okruglih crva otkrivene su i druge egzotične životinje kako žive u neposrednoj blizini ovih izvora - ružičaste ribe, puževi, rakovi, sumpornožute dagnje i školjke duge tridesetak centimetara. Slična populacija organizama je pronađena u vodama koje su samo nekoliko stepeni toplije od zamrzavanja. U svakom slučaju, naučnici su otkrili tri potpuno nova oblika života i desetina novih vrsta.

Kao dodatak nepovoljnim uslovima pod kojima su ovi organizmi živeli, očigledno je da bi oni mogli preživeti u širokom rasponu temperatura.

Poznato je da kaktusi uspevaju pod veoma nepovoljnim i neobičnim klimama. Njihova sposobnost da prežive u područjima sa malo padavina, gde duvaju topli i suvi vetrovi, gde je mala vlažnost, jako sunce i velike promene u temperaturi, nije ništa drugo nego fenomen vredan pažnje. Izgleda kao da je neko dizajnirao fizičku strukturu ovih biljaka koja im pomaže da sačuvaju malo vode koju su primili i da ih zaštiti od prekomernog sunčevog svetla. Neki kaktusi mogu preživeti temperature i od gotovo 80 stepeni Celzijusovih. Većina biljaka ne bi imala nikakvih izgleda da preživi tamo gde uspevaju kaktusi.

Lišajevi, kombinacija gljiva i algi, pronađeni su da uspevaju na području Antarktiku gde su temperature ponekad niže od minus 56 stepeni Celzijusovih. Potpuna suprotnost ovoj neprijatnoj sredini bila bi duboka, tamna i vruća voda.

Postoje insekti na Antarktiku koji proizvode prirodni "antifriz" da bi se zaštitili od smrzavanja na niskim temperaturama. Jedan drugi insekt na Antarktiku proizvodi anti-antifriz. Kada se temperature toliko spuste da se drugi insekti smrzavaju do smrti, ovaj prirodni sastojak omogućava tom insektu da se smrzava postepeno. Kada temperature postanu toplije, insekt se raskravi i nastavlja da živi.

Bakterije su otkrivene pod zemljom na dubinama i preko 4 kilometra. Za postojanje života na takvim dubinama rekli bismo da nije moguće.

Postoje životinje i insekti koji poseduju otrov dovoljno jak da izazove bolest i smrt kod drugih organizama, pa ipak su ti organizmi koji nose otrov otporni na njega. Komarci prenose žutu groznicu, malariju, bolest dengue i encefalitis na životinje koje su hiljadama puta krupnije od njih. Ali nije poznat nijedan komarac koji je umro od tih bolesti. Zmije takođe izbacuju otrov koji ubija druge životinje, ali one same nisu podložne uticaju otrova koji nose.

Na Zemlji danas ima više miliona vrsta biljaka i životinja. Tačan broj vrsta biljaka i životinja nije lako utvrditi. Broj živih organizama je toliki da vam se od njega može zavrteti u glavi. A raznolikost tih organizama - od ogromnih kitova, pa sve do mikroskopskih životnih oblika kao što je ameba - verovatno je van svake mašte i najvećeg režisera naučne fantastike.

Veruje se da . . .

Tokom istorije planete Zemlje je postojalo oko pola milijarde životinjskih vrsta. U taj broj nisu čak ni uključene biljke.

Pretpostavlja se . . .

Sunce, Zemlja i druge planete u Sunčevom sistemu su prema evolucionistima nastali pre oko četiri i po milijarde godina. Dalje se pretpostavlja da su se najprimitivniji oblici života pojavili na Zemlji pre oko tri i po milijarde godina. Ogromne životinje, kao što su dinosaurusi, hodale su ovom planetom pre oko 200 mi-

liona godina. One su vladale tokom izuzetno dugog perioda od preko 100 miliona godina. Konačno, pojavili su se i ljudi pre oko dva ili tri miliona godina. To jest, nešto tako složeno kao što je ljudski mozak postoji navodno bar dva miliona godina. Optički instrument na nivou složenosti jednog oka (koji ne pripada čoveku) postoji tokom mnogo dužeg perioda.

Potvrđivanje

Dakle, kako neko može dokazati način na koji su svi ti živi organizmi nastali? To jest, ako ne možete stvoriti svoju vlastitu planetu i posmatrati je tokom više milijardi godina, šta vam preostaje da uradite? Možda otkriće planete u svemiru koja bi bila nalik Zemlji. To nije rešenje. To nije sledeće najbolje što bismo mogli učiniti.

Zašto?

Zato što je nauka o evoluciji planeta, ako je tako možemo nazvati, daleko od egzaktne nauke, najblaže rečeno. Nakon 30 godina, neki naučnici izražavaju ozbiljnu sumnju u vezi sa opšteprihvaćenim pogledom vezanim za sastav Zemljine atmosfere u tom pretpostavljenom periodu od tri i po milijarde godina. Tokom dugog perioda, naučnici su verovali da je Zemljina prvobitna atmosfera sadržavala malo ili nimalo kiseonika. Danas neke studije ukazuju na to da je Zemljina atmosfera mogla sadržavati milion puta više kiseonika nego što se prethodno verovalo, a ultravioletno zračenje koje dospeva na Zemlju sa Sunca moglo je biti hiljadu puta jače nego danas.

Nije važno je da li nove interpretacije imaju više smisla nego stare pretpostavke. Ono što je ovde važno jeste to da su simulacija u laboratoriji i naučno zaključivanje o prvobitnim uslovima na Zemlji zasnovani očigledno na mnogim nagađanjima i

nepotvrđenim pretpostavkama. Ali zašto pribegavati takvim neozbiljnim izmišljotinama kada nam prava "živa" planeta govori istinu, celu istinu, i ništa drugo osim istine?

Život na Marsu

Dva svemirska broda "Viking" spustila su se na Mars u leto 1976. godine. "Viking 1" se spustio u region Krajs Planitia, a "Viking 2" u region Utopia Planitia. Jedan od ciljeva njihove misije bio je pronalaženje života ili dokaza o životu na Marsu. Ovi svemirski brodovi su proveli jedan mesec analizirajući tlo i atmosferu Marsa, ali bez uspeha. Nije pronađen nikakav trag života, niti sada, niti u prošlosti. Nije bilo dinosaurus. Nije bilo mikroorganizama. Ni leševa. Ni kostiju. Ni fosila. Apsolutno ničega. Naučnicima je postalo jasno da ukoliko žele da pronađu dokaze o životu na Marsu moraju poslati Franka Perdua (Frank Perdue) da tamo čerupa svoje kokoške.

Kada su proučavane planete zaključeno je da je Mars naj-sličniji Zemlji u odnosu na druge planete. Ako je život mogao da postoji bilo gde u našem Sunčevom sistemu, onda ga je verovatno trebalo da bude na Marsu. Ali nije otkriven nikakav trag života na Marsu, niti na bilo kojoj drugoj planeti.

Favorizovanje u prirodi?

Sada analizirajmo ono što je poznato, ono u šta se "veruje" i ono što se "pretpostavlja" vezano za Zemlju, pa to uporedimo sa onim što znamo o Marsu. Dokle ćemo doći? Do potvrđivanja teorije? Ne. Doći ćemo do nerazjašnjivih kontradikcija! Mi živimo na planeti na kojoj se život razvija u praktično svakom

uglu. Biće vam veoma teško da nađete mesto na Zemlji gde nema života. I različiti uslovi sredine pokazuju istu situaciju. Život na Zemlji se razvija pod različitim okolnostima. Ipak, kada pogledamo na planetu koja je upravo ispred nas u svemiru, šta pronalazimo? Pronalazimo pust svet bez tragova da je život ikada postojao. Kako je to moguće?

Da li ćemo verovati da taj bog kojeg zovu evolucija, koji je dao Zemlji tako prefinjen organ kao što je ljudski mozak, i to pre dva miliona godina, nije mogao da stvori na Marsu ni jednog jedinog glupog magarca? Da li ćemo verovati da je ta ista evolucija koja je Zemlji dala organizme veličine dinosaurus, i to pre 200 miliona godina, bila u stagniranju tokom četiri i po milijarde godina ne dajući Marsu nijedan prost jednoćelijski organizam? Da li ćemo verovati da ta slavna evolucija, koja je do sada dala Zemlji astronomsku cifru od doslovno više miliona i miliona vrsta biljaka i životinja, nije u istom periodu podarila Marsu nijednu biljnu ili životinjsku vrstu?

Sigurno je da su uslovi na Marsu nepovoljni. Ali ovde na Zemlji, na tri i po kilometara dubokom okeanskom dnu, blizu izvora koji izbacuje vrelu vodu pomešanu sa vodonik-sulfidom, u potpunom mraku, postoje nepovoljni uslovi kakvi se samo mogu zamisliti! Međutim, život se tu u potpunosti razvija uprkos tome što to normalno predstavlja ekološki nepovoljne uslove. Antarktik je takođe nepovoljna sredina za razvoj života. Takođe i dubine od preko četiri kilometara ispod zemlje. Takođe i pustinje. Štaviše, u tom pretpostavljenom periodu od tri i po milijarde godina, cela Zemlja, prema evolucionistima, bila je nepovoljna za život. Život na Zemlji je navodno započeo u sredini koja je bila mnogo nepovoljnija od one u kojoj danas žive organizmi. I mnogi današnji oblici organizama žive u uslovima koji su nepristupačni za organizme koji su navodno doveli do razvoja

života pre nekoliko milijardi godina. Ali život na Zemlji se razvija uprkos svemu tome.

Život na Zemlji se razvio čak i korak dalje. Neki organizmi ne samo da se razvijaju u nepovoljnim sredinama nego su postali imuni na uslove koji su uticali na njihov razvoj i u određenoj meri ih uništavaju.

Bakterijsku dizenteriju je postalo sve teže i teže lečiti. Postoji problem sa gonorejom koja je otporna na penicilin. Izvesni oblici gube ne mogu se lečiti standardnim lekovima. Postoji nekoliko vrsta bakterija koje su postale otporne na antibiotike kao rezultat izloženosti lekovima koji su ih nekada uništavali. U nekim slučajevima, bakterija čak prenosi tu otpornost na druge bakterije koje nisu bile izložene dejstvu lekova.

U Južnoj Americi postoji vrsta pčele koja je postala otporna na DDT. Ta pčela može podneti dozu koja je hiljadu puta veća od iznosa potrebnog za uništavanje drugih pčela. Neki komarci su takođe otporni na DDT.

Tako možemo videti da život na Zemlji ima veliki potencijal raznolikosti. On ide napred, pobeđujući mnoge velike prepreke. Posmatrajući raznolikost uslova pod kojima se razvija život na Zemlji, kao i oblike života koji pobeđuju u borbi protiv teških uslova sredine i delovanja čoveka, teško je zamisliti da bi život na Zemlji mogao ikada biti potpuno uništen bilo kakvom vrstom katastrofe, prirodne ili one koju čovek izazove. Pa ipak, život na Marsu ne postoji - ili su tragovi života misteriozno sakriveni, ili postoji nešto što sprečava da tamo nastane život. Kako objasniti potpuno odsustvo bilo kakvog traga života na Marsu? Da li evolucija favorizuje neke planete? Potpuno je nepojmljivo da nešto tako snažno i razgranato kao što je život ne ostavlja nikakve tragove na Marsu. Gde su svi ti dokazi o evolucionom procesu? Ako nema živih organizama, zašto nema bar kostiju i fosila?

Neki smatraju da je to teško objasniti. No da li je to zaista teško objasniti? Možda neki ljudi samo posmatraju pogrešna objašnjenja. Možda oni posmatraju unapred zamišljena objašnjenja i propuštaju da vide činjenice. Činjenica je da nema znakova života na Marsu.

Novi oblici života

Hajde da napravimo jedan korak dalje. Ko je učinio da organizmi na Zemlji budu sposobni za život? To jest, kako živi organizmi uspevaju da koriste kiseonik, ugljen-dioksid, ili čak jedinjenja ugljenika? Ako je život navodno nastao od onoga što je tada postojalo na Zemlji, onda je život mogao nastati od bilo čega što je postojalo bilo gde u svemiru. Nakon svega, još uvek imamo problema sa utvrđivanjem ograničenja u odnosu na razvoj života - kao što je jasno prikazano u primeru okruglih crva i drugih neobičnih životnih oblika - a takođe ne možemo u potpunosti razumeti svest i inetelekt na naučnom nivou. Mi možemo uočiti to da svest i intelekt deluju na određene biološke sisteme, ali nam nije potpuno jasno kako i zašto; još nijedan naučnik nije ustanovio vezu između biološkog sistema i psihe. Pa zašto onda ne postoji život na Mesecu? To jest, Mesečeva verzija "biološkog" života. Možda bi inteligentna bića koja bi nastala na površini Meseca mogla da se hrane uz pomoć kosmičkih zraka?

A šta je sa Venerom? Na njoj je temperatura oko 500 stepeni Celzijusovih. Ali prema astronomskim standardima, kada znamo da je na nekim zvezdama temperatura oko pet miliona stepeni Celzijusovih, Venera bi bila "Sibir" u galaksiji Mlečni put. Zašto na njoj nema organizama koji bi živeli u uslovima od 500 stepeni Celzijusovih i uzimali sumpornu kiselinu kao hranu?

Ako neko misli da u ovome ima malo neozbiljnosti, onda se vara. Zapamtite, mi ne govorimo o Svemoćnoj Inteligenciji koja je upotrebila plan, dizajn i svrhu, jer bi to značilo da je život uspostavljen tačno tamo gde se želelo i nigde drugde iz razloga koji možemo ili ne možemo u potpunosti razumeti. Mi govorimo o bezličnoj sili prirode koja je navodno stvorila život na slučajan način od nežive materije. Šta je to što život na Zemlji čini "mogućim", a život na drugim mestima "nemogućim"?

Logički problem

Reći da je "teško objasniti" zašto je život u takvom izobilju prisutan ovde na Zemlji, a nije prisutan na drugim poznatim mestima u univerzumu znači još jedan slučaj zabijanja glave u pesak. Razumeti zašto cigareta neće goreti pod vodom može biti teško samo za onoga ko je zbog nekog suludog razloga ubeđen da će se to ipak desiti uprkos suprotnim dokazima. Zašto ona neće goreti pod vodom nije teško objasniti. Teškoća leži u tome kako objasniti da neki veruju da će ona goreti. Takođe, nije teško objasniti zašto ne postoji život na drugim poznatim mestima u svemiru. Naša istraživanja svemira daju nedvosmislen odgovor: proces evolucije jednostavno ne funkcioniše. Teškoća leži u razumevanju onih koji su odlučili da ignorišu činjenice.

Prilikom istraživanjima koje je izvela NASA, mikroorganizmi su bili spuštteni na Mesec pomoću svemirske letilice bez posade. Kada se oprema te svemirske letilice vratila na Zemlju, posle dve i po godine su astronauti otkrili da je jedan mikrob sa Zemlje preživio uslove na Mesecu koji su suroviji od onih na Marsu. Očigledno, da bi se život razvijao na nekom objektu izvan Zemlje nije potrebno da priroda pribegne nekim biološki "stranim" organizmima. Uprkos nepovoljnim uslovima u tim sredina-

ma, oblici života koji su nama poznati mogu tu da prežive. Ipak, ti svetovi pokazuju da apsolutno nema znakova da je tu ikad postojao bilo kakav oblik života - normalan ili stran. Kako sve to utiče na evoluciju? Ne mnogo pozitivno.

Neprijateljska Zemlja

Činjenica je da čak i Zemlja, koja se smatra pristupačnom sredinom za sadašnje oblike života, izgleda tako samo na prvi pogled. Pojava side, epidemije XX veka, učinila nas je svesnima prave prirode sredine u kojoj živi savremeni čovek. Sida je uzrokovana virusom koji napada imunološki sistem i čini telo osetljivim na mnoge smrtonosne bolesti koje mogu biti uzrokovane drugim virusima i mikrobima. Sida ukazuje na surovu realnost da je Zemlja danas zagađena smrtonosnim virusima i bakterijama koje složen i izuzetan imunološki sistem prosečnog čoveka, kao i mnogih drugih živih organizama, ne može da pobedi. Da li je svemir oko nas mnogo gori od toga? Nije teško odgovoriti. Zašto onda život van naše Zemlje nije evoluirao i razvio imunološki sistem koji bi omogućio njegov opstanak? Da li problem predstavljaju nepovoljni uslovi? Nepovoljni uslovi nisu očigledno prepreka za razvoj života. Jasno je da ne postoji takav proces kao što je evolucija.

KOSTI, FOSILI I METODI DATIRANJA

"Dokazi"

Nakon osporavanja evolucije iz dve različite perspektive možemo reći da zaista nije potrebno da analiziramo druge "dokaze" koje evolucionisti iznose u prilog ovoj teoriji. Indirektni dokazi, bez obzira na to koliko su jaki, ne mogu stati ako se nasuprot njih postave neoborivi dokazi. Indirektni dokazi - ili neki njihov slab varijetet, ja bih dodao - jeste ono što su evolucionisti prikupljali sve do danas. Tako da osporavanje tih "dokaza", u ovom trenutku, predstavlja više kao jednu od mogućih opcija naše aktivnosti nego kao potrebu. Sa tim na umu, ja ću kratko pomenuti neke od takozvanih "dokaza".

Metod ugljenika C-14

Metod ugljenika C-14 je obično korišćeni metod za određivanje starosti arheoloških nalaza. Taj proces, nekada označen kao "radiokarbon datiranje", uključuje merenje raspada atoma ugljenika.

Metod ugljenika C-14 se u suštini sastoji u sledećem: radioaktivni izotop ugljenika, C-14, formiraju u atmosferi kosmički zraci. Kao rezultat toga, svi živi organizmi apsorbuju navodno ravnotežnu koncentraciju radioaktivnog ugljenika. Kada organizam uginu, C-14 iz organizma se raspada i ne nadoknađuje se. Pošto je moguće odrediti koncentraciju ugljenika C-14 kod organizma dok je bio živ, i pošto takođe znamo da je potrebno oko 5.760 godina da se polovina tog ugljenika C-14 raspadne, i još 5.760 godina za raspad polovine preostalog dela, i tako redom, merenjem preostale koncentracije ugljenika možemo reći koliko je prošlo otkako je jedan organizam uginuo.

Jedna očigledna pogreška u ovoj tehnici jeste ta da zaista ne možemo saznati količinu ugljenika C-14 koju je organizam imao nekada u istoriji o kojoj nemamo mnogo podataka. Evolucionisti prave veliku pretpostavku da se koncentracija radioaktivnih elemenata u atmosferi - ugljenika ili nekog drugog elementa koji merimo - nije menjala otkako je organizam uginuo. Takođe, evolucionisti pretpostavljaju da se stopa raspada elemenata nije menjala od tog vremena. Da li su to korektne pretpostavke?

Nakon što nam evolucionisti sve ovo iznesu možemo ih pitati na osnovu čega su izveli takve pretpostavke? Sa jedne strane rečeno nam je da je univerzum pretrpeo velike promene od svog nastanka. Jedan trenutak pre Velikog praska, univerzum je bio potpuno drugačiji od onoga koji je nastao trenutak nakon Velikog praska. Oblaci gasova u svemiru su se kondenzovali i pretvorili u zvezde i planete. Stvorili su se sateliti oko nekih planeta. Neke planete su pretrpele evolucione promene čak i nakon svog formiranja. Neke zvezde su kolabirale u neutronske zvezde, a neke u crne rupe. Naš univerzum je tokom tog pretpostavljenog vremena od petnaest milijardi godina pretrpeo više promena nego li radionica vrednog krojača.

Sa druge strane, nama se govori: "Sigurno je da se sve menja, ali ne i intenzitet bombardovanja kosmičkim zracima i stopa raspadanja radioaktivnih elemenata - oni su ostali na istom nivou tokom milijardi godina." Izgleda kao da je priroda znala da će arheolozi jednog dana želeti da nađu fosile koji će izgledati milione godina stari da bi ostali u poslu.

Kako objasniti činjenicu da je sve u univerzumu bilo pod uticajem drastičnih promena tokom milijardi godina osim intenziteta kosmičkog zračenja naše planete i stope radioaktivnog raspadanja hemijskih elemenata koji predstavljaju važan i integralan deo svakog pokušaja da se uspostavi evolucija? Da li je "priroda" naklonjena Darvinu?

Dokazano da se menja

Činjenica je da je dokazano da se koncentracija ugljenika C-14 menja. Jedna od najstarijih poznatih živih stvari na Zemlji je bor sa čekinjastim šiškama u Kaliforniji, za koji se procenjuje da je star 4.600 godina. Za jedan drugi bor, posečen u cilju naučnog istraživanja, smatra se da je bio još stariji. Upoređivanjem podataka dobijenih od metoda ugljenika C-14 i onih od godova drveća koje pronalazimo u prirodi pokazano je da metod ugljenika C-14 daje netačne podatke. Ta netačnost je uočena već za period koji bi prema astronomskim standardima mogli označiti kao juče. Jednostavnim ekstrapoliranjem tog poznatog stepena netačnosti na duži vremenski period, jasno se uočava da je metod ugljenika C-14 mnogo nepouzdaniji nego što evolucionisti žele da veruju. Tako kad znamo da postoje odstupanja u određivanju starosti metodom ugljenika C-14 u tom relativno kratkom vremenskom periodu, ko može reći da nije bilo odstu-

panja u promeni intenziteta kosmičkog zračenja pre više hiljada, miliona ili milijardi godina.

Iz toga jasno sledi da fosilni nalazi za koje se na osnovu radioaktivnih metoda datiranja smatra da su stari milijarde godina, u stvari mogu biti stari samo nekoliko hiljada godina. Štaviše, na osnovu pretpostavki zasnovanih na jučerašnjim podacima o intenzitetu kosmičkog zračenja i stopi raspadanja, jedan organizam može izgledati kao da je star više hiljada ili čak miliona godina, iako je uginuo pre samo nekoliko dana ili meseci.

Još jedan sistem za određivanje starosti

Postoji još jedan naučni sistem za određivanje starosti pored metoda zasnovanih na radioaktivnom raspadanju. On se sastoji u analizi strukturnih promena aminokiselina u telu nakon njegove smrti. Isti ljudski ostaci bili su analizirani ovim metodom, a zatim metodom radioaktivnog datiranja. Ta dva sistema određivanja starosti pokazala su neslaganja između 39.000 i 59.000 godina. Zastupnici svakog od ova dva metoda smatraju da je onaj drugi metod pogrešan. Očigledno, jedan od ovih "naučnih" metoda mora biti pogrešan bez svake sumnje. A kakvi su ostali metodi? Ostali metodi su mnogo nepouzdaniji od ovih.

Tako, da bi ustanovili kada je jedan organizam uginuo, neki ljudi su pribegli jednom starom i po njima mnogo pouzdanijem metodi za uvrđivanje starosti - seansama u kojima prizivaju duhove umrlih organizama i u kojima od njih traže odgovore o tačnom datumu njihove smrti. Taj sistem ne izgleda mnogo naučno, ali on okuplja mnoge zainteresovane (žive) ljude.

Krte kosti i nejasni fosili

Materijali kojima se određuje starost u skladu sa evolucijom, često se pokazuju kao veća farsa od samog metoda za utvrđivanje starosti. Kost i fosil koje analiziraju paleontolozi pokazuju mnoga neslaganja i netačnosti - što naravno nije iznenađujuće pošto se događaji koje oni navodno opisuju nisu nikada ni desili - jer oni bi trebalo da ukažu na istoriju evolucije na sličan način na koji ćelije gliste ukazuju na rane stadijume prozora kod voza. Navodni "dokazi" nestaju usled tih neslaganja, a "logičan" način zaključivanja u pokušaju da se otklone ta neslaganja izgleda krt kao i same fosilne kosti. Čudno je to da jedini koji "razumeju" kako se svi delići kostiju i fosila uklapaju zajedno jesu upravo oni koji su bili potpuno uvereni u njihovu "istinitost" davno pre nego što su sami "dokazi" bili otkriveni.

Jedini put kad bi kosti i fosili bili ozbiljnije razmatrani bio bi u slučaju da se pronađe neka od mnogobrojnih navodnih međuvrsta u lancu evolucije. To jest, da je bilo pronađeno nekoliko članova neke međuvrste - to bi samo pokazalo da su postojale vrste koje su jednostavno slične međusobno. Ili da su pronađeni izolovani članovi nekoliko međuvrsta - to bi samo pokazalo da su neke vrste povremeno produkovale deformisane članove. I mnoge međuvrste i njihovi članovi trebalo bi da pokazuju nedvosmislene transformacije iz jedne vrste u drugu. U ovoj tački, međutim, ne samo da nije pronađeno mnoštvo međuvrsta nego nije pronađena nijedna međuvrsta. Šta da rade arheolozi sa primerima izolovanih kostiju i fosila koje moraju objasniti i dati im "značenje"? Ti nalazi, bez sumnje govore sami za sebe. "Naučni" metod za objašnjenje kostiju i fosila izgleda umnogom sličan onome kako psiholozi objašnjavaju neke fenomene, u smislu da ono što vidite zavisi u velikoj meri od toga ko ste vi i kakve su vaše sklonosti. Na taj način, ako pronađete

tanak konac zatrpan zajedno sa nekim starim kostima kokoške, na primer, vi možete, ako budete uporni, to objasniti u smislu da je praistorijska kokoška imala zube pošto je očigledno da je koristila konac za zube. Činjenica da nijedan zub nije pronađen, samo bi značila to da "nebitna" nedostajuća karika nije još pronađena u ovoj inače utemeljenoj teoriji.

Ono što "naučno" objašnjenje kostiju i fosila čini neozbiljnim jeste igra u kojoj svako objašnjenje može biti ispravno sve dok se ne može osporiti. Ali dokazivanje nekog objašnjenja nije deo te igre. I to iz veoma jakog razloga. Objašnjenje ne može biti dokazano iz istog razloga zbog kojeg ne može biti ni osporeno - sami po sebi, kosti i fosili ne sadrže u sebi dovoljno takvih činjenica.

Zajedničke osobine

Dve teme koje smo malopre analizirali - metodi za određivanje starosti i arheološki zapisi - imaju jednu zajedničku stvar: kada se upotrebljavaju, nijedna od njih niti dokazuje niti osporava evoluciju. I pošto su te grane nauke ograničene u otkrivanju čvrstih dokaza pri rekonstrukciji prošlih događaja, ja smatram da ne postoji mogućnost da će se bilo šta drastično promeniti kad je u pitanju evolucija u daljoj budućnosti. Dakle, smatram da nije mudro trošiti mnogo vremena na ove teme kada se u najboljem slučaju one vrte u krug.

Ironija je u tome da kada se krene na utvrđivanje evolucije, evolucionisti se većinom pozivaju na fosilne nalaze. Možda oni to čine iz istog razloga zbog kojeg sam ih ja samo ukratko opisao - jer oni ne objašnjavaju ništa, ni za ni protiv. Ako neko izbegava mogućnost da bude opovrgnut, pitanje je na koliko čvrstom temelju se on nalazi.

Štaviše, kada bi i postojao veliki broj međuvrsta, koje očigledno ne postoje, one i dalje ne bi mogle da stanu u odbranu evolucije nasuprot genetici i svemirskim istraživanjima što smo objasnili u prošlom poglavlju. Genetička neverovatnost evolucije i činjenica da nije otkriven život u svemiru zahtevaju da se pruži drugo objašnjenje za te fosilne nalaze. Takvi nalazi ne mogu dokazati da je evolucija genetički moguća kad savremena nauka pokazuje da nije moguća. I takvi nalazi ne mogu ukazati na to da mora postojati život negde u svemiru kad svemirska istraživanja pokazuju da on ne postoji. Takođe, čak i kada bi takva fosilna otkrića i postojala, ona ne bi bila "ozbiljan oponent" genetici i svemirskim istraživanjima - jer se genetika i svemirska istraživanja nalaze sa jedne strane, a takvi fosilni nalazi sa druge strane, one koja ne nudi rešenje. Nepotrebno je naglašavati to da koliko god se danas nastavlja objavljivanje fosilnih nalaza, oni za evoluciju neće biti povoljni osim ako ne budu i dalje zatrpani duboko u zemlji.

NENAUČNA PRIMENA NAUKE

Trnje sa ružama

Pre nego što nastavim dalje želeo bih da nešto razjasnim. Moja namera je da budem izričit pobornik naučnog istraživanja, proučavanja i razvoja. Sigurno je da naučna otkrića utiču na razvoj čovečanstva na razne načine, od luksuza do zdravlja. Naučne teorije su prirodan proces otkrivanja "kako" i "zašto" deluju zakoni prirode. Na žalost, postoji tamna strana naučnih studija koja se ne može zanemariti. U nekim slučajevima prilikom pokušaja da se razviju i unaprede istraživanja prirode dopušta se da emocije i revnost utiču na objektivnost i odnos prema istini, što nije u interesu nauke i sigurno ne u interesu želje javnosti da razume svet u kome živi. I ja, prvi, nisam zainteresovan da prihvatim određene teorije kao tačne samo zato što su one već "dugo prihvaćene". Teorije se ne mogu preokrenuti u istinu samo zato što su dovoljno dugo oko nas tako da smo se navikli na njih. Da bi bila prihvaćena kao istinita, teorija mora biti dokazana. A prihvatanje teorije o evoluciji u svetlu brojnih kontradiktornih dokaza koji prikazuju evoluciju više kao fantaziju nego kao realnost mora se označiti kao nenaučno, bez

namere da se atakuje na inteligenciju bilo kog ljudskog bića koje je pod uticajem takve tvrdoglavosti u ime nauke.

Nova vrsta

Na sreću, stalno se povećava broj kompetentnih naučnika koji napuštaju nepotvrđenu, opovrgnutu i osporenu teoriju o evoluciji. Očigledno, prihvatanje evolucije ima malo toga zajedničkog sa poslom naučnika. Ako se ovaj trend nastavi, jednog dana ćemo moći da se hvalimo sa naučnom zajednicom koja je iskrena u svom traganju za istinom u njenoj sveobuhvatnoj primeni. Ko zna šta će se desiti u tom novom graničnom domenu.

SUNČEV SISTEM

Oblak gasa?

Teorija o evoluciji života nije jedina "nauka" koja nije poduprta činjenicama. U današnje vreme se pojavljuju teorije o evoluciji Sunčevog sistema koje takođe nisu utemeljene na naučnim činjenicama.

Teorija koju su prihvatili mnogi naučnici u vezi sa evolucijom našeg Sunčevog sistema kaže da se veliki oblak gasa kondenzovao u ono što mi danas zovemo Sunce. Komadi tog gasa su se odvojili u orbite oko Sunca i kondenzovali u planete. To jest, druge planete u našem Sunčevom sistemu su navodno nastale na isti način na koji je nastala i naša planeta Zemlja.

Da li to zvuči logično? Možda - ali u XVIII veku. Danas svakako ne. Svemirska istraživanja ne podupiru tako nešto.

Istraživanje Venere

Sovjetski Savez je 12. februara 1961. godine lansirao letilicu "Venera 1" u Sunčevu orbitu, praveći na taj način jedan od prvih pokušaja da se istraži Venera. Već početkom 1982, letilice

"Venera 13" i "Venera 14" su stigle na svoje odredište i čovek je spustio na Veneru nekoliko istraživačkih stanica koje su mu poslale valjane podatke nazad na Zemlju. Tokom tih istraživanja, za naučnike je postalo bolno jasno da prava Venera ima malo sličnosti sa Venerom kakvu su oni zamišljali pre nego što su napravili istraživanja.

Venera je jednom nazvana "Zemljinim blizancem". Ona je naš najbliži sused u Sunčevom sistemu i približno je iste veličine i gustine kao Zemlja. Mada Venera prima dva puta više Sunčeve svetlosti nego Zemlja, jer je bliža Suncu, smatrano je da su uslovi na njenoj površini slični onima na Zemlji pošto debeo globalan oblak Venere odbija veći deo viška svetlosti. Naučnici su dalje smatrali da pošto su i Zemlja i Venera nastale navodno od međuzvezdanih oblaka u istom regionu svemira, njihov elementarni sastav bi morao biti uveliko isti.

Teorije o Veneri su išle dalje u proceni da je njena atmosfera sačinjena od istih gasova kao i Zemljina i da jedan dan na Veneri traje otprilike isto koliko i dan na Zemlji. Slika koju smo imali o Veneri govorila je da je reč o planeti sličnoj Zemlji osim što ima "tamnu džunglu" koja se proteže preko njene cele površine. Naučnici su mislili da će astronauti kada se spuste na Veneru naići na nešto slično magli u Londonu.

Usledilo je istraživanje Venere, a činjenice su potpuno zamenile pogrešne teorije. Ne samo da uslovi na Veneri nisu bili onakvi kakve smo očekivali nego su podaci dobijeni od istraživačkih stanica pokazali kao neverovatno da su Zemlja i Venera mogle evoluirati od istog oblaka gasa. Utvrđeno je da je Venera mnogo nepristupačnija sredina od "tamne džungle" koja je predviđana. Štaviše, klima na Veneri je mnogo nepristupačnija od bilo koje druge planete u našem Sunčevom sistemu. Jedini koji su bili razočaraniji od naučnika bili su tigrovi

u Bangladešu koji su bili ubeđeni da će nakon smrti dospeti u džunglu Venere.

Evo otprilike kako stoje stvari na Veneri: temperatura iznosi oko 500 stepeni Celzijusovih, što predstavlja lepo vreme za odmor, ako želite da budete okrugao crv sa slabom cirkulacijom. Ugljen-dioksid sačinjava 97% njene atmosfere, dok Zemljina atmosfera ima oko 90% azota i kiseonika. Svetli sunčani dani na Veneri ne postoje; svaki dan je veoma oblačan. Pa ako se Sunce i pojavi, vi ne možete otići na plažu jer na Veneri nema mora. Venera je tako suva da relativna vlažnost retko dostiže 1%; zaboravite ono o "malo vode na dlanu". Pored toga, poslednja stvar koju biste tamo poželeti jeste kiša. Takva kiša bi rastvorila sumpor, živu, olovo, kalaj i većinu stena. Ako bi stigao u takvo podneblje, majmun Toto bi tražio da obuče nešto od prekaljenog čelika, a Tarzan bi nosio nešto mnogo jače nego što je "prirodna odeća".

Ako i dalje mislite da su uslovi na Veneri slični onima na Zemlji, ja vam ipak ne bih savetovao da tamo živite.

Venera ima pritisak na svojoj površini koji je 90 puta veći od onoga na Zemlji, što je otprilike isto kao kada biste se spustili 800 metara u dubinu okeana. Sunce izlazi na zapadu i zalazi na istoku. Jedan dan na Veneri traje otprilike koliko osam meseci na Zemlji; bračni par koji bi živio na Veneri mogao bi imati bebu gotovo svakog "dana".

Ponovo kontradikcije

Od svih velikih razlika između Zemlje i Venere, jedna na poseban način ukazuje na važno i očigledno pitanje: ako su Zemlja i Venera nastale od istog oblaka gasa, kako je onda 70% Zemljine površine prekriveno vodom, a na Veneri postoje samo

tragovi vode i vlažnost iznosi oko 1%? Šta se desilo sa svom vodom na Veneri? Ili, odakle je stigla sva ta voda na Zemlju?

A onda - teorije

Jedna teorija, a možda čak i jedina, koja govori o tome gde je otišla voda sa Venere, kaže sledeće: pre više miliona godina, efekat staklene bašte Venerine atmosfere uzrokovao je da se njena temperatura podigne na preko 1.100 stepeni Celzijusovih. To je uzrokovalo da se voda pretvori u vodonik i kiseonik. Vodonik je otišao u svemir, a kiseonik je sa usijanim stenama formirao koru Venere.

Zatim, zašto postoji velika količina vode na Zemlji? Naučne studije pokazuju da je Zemlja tokom svog pretpostavljenog formiranja bila dovoljno topla da je do današnjeg dana zadržala usijanu unutrašnjost. Dakle, ako je Zemlja takođe prošla kroz period velikog usijanja tokom svog formiranja, zašto voda nije doživela istu sudbinu kao voda na Veneri? Tokom hlađenja Zemlje, na njoj bi ostalo otprilike isto onoliko vode koliko ima danas na Veneri - praktično ništa.

Štaviše, ne postoje dokazi koji bi ukazivali na to da je ikad postojala velika količina vode na Veneri. Tamo nema jaruga, kanala ili kratera koji bi ostali prazni od okeana, jezera ili reka. Kada bi sva voda sa Zemlje iščezla, ona bi ostavila za sobom neverovatan prirodni reljef.

Odgovor koji su neki ponudili jeste taj da možda visoka temperatura na Veneri nije nikada dopustila da voda pređe u tečno agregatno stanje. Zašto onda nema vode na Marsu? Mars je hladniji i udaljeniji od Sunca nego Venera i Zemlja; on nema toplu atmosferu, ali je izuzetno suva planeta. To jest, Mars nema takvu vrstu atmosfere koja bi mogla sprečiti vodu u njenom pro-

cesu kondenzacije ili uzrokovati da ona iščezne, kako se to navodno desilo na Veneri. Ipak, Mars ima samo malo leda na polovima i male tragove vodene pare u atmosferi. Nema okeane, mora, glečere ili čak jezerca. Gde je onda iščezla sva voda sa Marsa? Ili zašto je nema bar malo?

Dakle, možemo videti da bez obzira na to koje stajalište neko zauzima, činjenica da je 70% Zemljine površine prekriveno vodom predstavlja, sa evolucionog stanovišta, neobjašnjiv fenomen. Da li su planete zaista evoluirale od istog materijala iz svemira? Da li su one uopšte evoluirale? Sigurno je da se to nije desilo. Kako objasniti da se tri planete nalaze jedna pored druge, pa je jedna kao užarena peć, druga je kao suva pustinja, a treća je prekrivena vodom? Da li je to nastalo evolucijom? Razmislite još jednom.

I dok budete razmišljali pokušajte da objasnite zašto Zemlja ima magnetno polje, a Venera ga nema. I zašto se Venera okreće u suprotnom smeru u odnosu na druge planete. I zašto je većina planeta zaravnjena na polovima, a Venera je zaobljena. I zašto je površina Venere glatka u poređenju sa onom na Zemlji i Marsu? Da li je to zato što su planete u našem Sunčevom sistemu formirane istim evolucionim procesom? Nema boljeg dokaza od samih planeta da teorije kojima se objašnjava planetarna evolucija "ne piju vodu".

Bolja teorija

Možda je u stvari potrebna jedna zamišljena teorija u pogledu nestanka vode sa Venere: pre oko 648 miliona godina, sedam milijardi malih vanzemaljaca spustilo se na Veneru u svemirskom brodu veličine vulkana Krakatau. Oni su popili svu vodu, a onda odleteli na Zemlju.

Teorije ne menjaju činjenice

Pitanje da li postoje naučni dokazi o evoluciji planeta nije prioritetno u ovom trenutku. Postoji mnogo važnije pitanje: da li teorije o evoluciji planeta imaju bilo kakav smisao? Uprkos snažnom napadu "naučnih" teorija, koje ponekad ostavljaju utisak da su formulisane tako da imaju smisla, svemirska istraživanja pokazuju da te teorije nemaju smisla.

Interesantno je da ovde na Zemlji precizna klimatska predviđanja utiču na događaje u danu. Razvoj takvih vremenskih prilika, kao što su vetrovi i orkani, nekada se ne mogu tačno predvideti ni u roku od samo 24 sata. Ali nekako postoje "eksperti" koji sa začuđujućom sigurnošću tvrde kako su vremenski uslovi na Veneri tokom navodnih milijardi godina uzrokovali da kompletni okeani iščeznu u svemir, ili odu u stene. Možda kada bi neke naučnike poslali da žive na Veneri, možda bi nam davali bolja predviđanja vremena ovde na Zemlji?

Novi alati

Problem je očigledno u tome što naučnici pokušavaju da reše nove zagonetke, zagonetke pristigle od svemirskih istraživanja, sa zastarelim "alatima" - starim teorijama. Vreme je da prestanu izvrtanja i zloupotrebe tog alata u uzaludnom pokušaju da se izvrši poklapanje sa činjenicama. Vreme je da se uzmu novi alati. Ono što nam je potrebno jesu teorije koje će se poklapati sa činjenicama i koje neće pretendovati na to da objasne ono što ne mogu. Potrebne su nam teorije koje neće zastariti svakog puta kada nauka napravi korak napred. Možda će se takve teorije pojaviti kada konačno shvatimo da gotovo svaki fizički fenomen

mora imati svoj nastanak i da ne mora svaki nastanak biti fizičke prirode.

KOMENTAR

Šta nas to zadržava?

Mi smo upravo osporili teoriju o evoluciji sa tri različite strane. Sa jedne strane smo pokazali kako biološka evolucija nije genetički moguća, sa druge kako svemirska istraživanja pokazuju nemogućnost bioloških sistema da evoluiraju, sa treće kako čak ni evolucija Sunčevog sistema nema smisla. Ali zašto onda još uvek postoje ljudi koji veruju u teoriju o evoluciji?

Jedan naučni rad koji sam čitao ističe složenost oka. Umesto da konstatuje da evolucija nije genetički moguća, ovaj rad pokazuje kako je evolucija realnost i kako je nekoliko savršenih delova oka evoluiralo istovremeno - scenario sa tako velikim stepenom nemogućnosti koji čini tu teoriju potpuno nemogućom. Ovaj sam naučni rad je dovoljan da neke ubedi u evoluciju. Mada će taj rad biti upotrebljen u određene svrhe, on neće moći da podrži teoriju o evoluciji. Zašto?

Napisana je opširna literatura koja osporava teoriju o evoluciji. Mnoge od tih knjiga imaju više stručnih termina nego ova. Ipak, mada neke od tih knjiga jasno pokazuju neozbiljnost teorije o evoluciji, one očigledno ne uspevaju da sve ljude uvere u apsurdnost verovanja u tu teoriju. Zašto?

I pored svega nije potrebno osporiti svaki vid evolucije da bi se osporila cela teorija. Da bi se dokazalo da se svemirski brod neće nikada spustiti na Mesec nije neophodno pokazati da je svaki njegov deo neadekvatno konstruisan. Jednostavnim dokazivanjem da bar jedan vitalni deo u projektu spuštanja na Mesec nije funkcionalan - motor za pokretanje, sistem za navođenje, uređaj za spuštanje na Mesec - čini celu misiju nemogućom. Ista je situacija i sa evolucijom. Osporavanje samo jednog njenog vitalnog dela predstavlja ujedno i osporavanje cele teorije. Što znači da svak ko se upozna sa samo jednim od apekata nemogućnosti evolucije trebalo bi već sada da je odbaci. Sigurno je da će svak ko se susretne sa bezbroj dokaza protiv te teorije imati odnos prema njoj kao prema vrućem krompiru. Zašto svi ti dokazi protiv nje utiču tako slabo na neke ljude?

Ja mislim da problem leži u "pobedi na pogrešnom polju". Moje iskustvo pokazuje da mnogi laici koji veruju u evoluciju znaju malo o njoj. Očigledno, oni ili imaju simpatije prema toj teoriji, ili jednostavno veruju naučnicima koji je propovedaju. Ja verujem da je to razlog zašto sva literatura koja osporava teoriju evolucije nije uspela da više utiče na ljude u odnosu na ono što je očekivano. Ako neki ljudi nisu nikada dovoljno obraćali pažnju na naučni nivo onoga što su slušali da je teorija, kakva je svrha iznositi stručna objašnjenja da određena teorija nema smisla? Ni jasno razumevanje, ni logika, a ni opravdanost same teorije neće biti razlog da je ti ljudi prihvate ili ne prihvate na prvi pogled. Tako da nastavljanjem osporavanja evolucije, vi samo i dalje "pobeđujete na pogrešnom polju". To polje nije relevantno u prihvatanju ili ne prihvatanju određene teorije. Problem je u opažanju onoga ko odbija da veruje da je divlja životinja mrtva bez obzira na to što njen leš leži upravo ispred njega. Zato ja smatram da se pitanje verovanja u evoluciju nalazi izvan dome-

na naučnog prihvatanja. Izgleda da naučne činjenice imaju slab uticaj na neke ljude. Za njih je to pitanje ličnog izbora.

Ja verujem da je evolucija mnogo više psihološki problem nego stručno naučni. Nakon osporavanja evolucije na naučnom nivou, kao što su to činili i drugi pre mene, i možda na nešto drugačiji način, moj cilj je da sada dodirnem psihološki aspekt ove teorije. Traganje za razlozima ili uzrocima - koji ne zavise od naučnih dokaza - koji se nalaze u pozadini prihvatanja evolucije od mnogih, tako slepo, možda nam može pomoći da otkrijemo vrstu svetla koja je potrebna da bi neki otkrili pravi put. Možda će ukazivanje na logiku koja je pogrešna, ili potpuno izmenjena usled emocija, pomoći nekima da vide evoluciju u njenom pravom svetlu - kao neverovatnu izmišljotinu savremene mašte.

Dakle, moj cilj u sledećim poglavljima biće taj da pokažem kako prihvatanje evolucije od laika predstavlja jednu vrstu duplih standarda u logici. To jest, vrsta "logike" na osnovu koje neki ljudi prihvataju "naučne" teorije nije ista vrsta logike po kojoj očigledno žive.

NEPOZNATE PLANETE

Prihvatanje bez argumenata

Pre nego što prikažemo neopravdan način na koji laici prihvataju neke naučne teorije, neophodno je, kao što ćete uskoro videti, ponovo analizirati neke od čudnih i neobjašnjivih nalaza u našem Sunčevom sistemu kao dodatak onima koja smo već nabrojali.

Mesec

Apolo 11 je poleteo 16. jula 1969. godine sa ekipom u sastavu od tri astronauta. To su bili Nil Armstrong (Neil A. Armstrong), Edvard Oldrin (Edward E. Aldrin, Jr.) i Majkl Kolins (Michael Collins). Njihov zadatak je bio da se spuste na Mesec. Ta misija je bila prvi pokušaj da se istraži neko telo izvan naše planete, što je izazvalo neverovatnu medijsku pažnju. Prvi korak čoveka na Mesecu bio je prikazivan na televizijama toliko mnogo puta da je moj papagaj naučio da kaže: "Jedan mali korak za čoveka, jedan veliki skok za čovečanstvo."

Pre ispitivanja Meseca, široko prihvaćena teorija u pogledu stanja Meseca bila je teorija "mrtvog kamena". Naučnici su verovali da su sile koje su dovele do nastanka Meseca mogle jedino proizvesti "mrtvo telo". Oni očigledno nisu mogli predvideti bilo kakvu aktivnost ili istorijat aktivnosti na Mesecu - vatre, vulkana, usijanih stena i tome slično.

Od vremena kad je Apollo program završen, astronauti su doneli tako mnogo stena sa Meseca da je "pun Mesec" nekima izgledao istanjen. Te stene su analizirane tokom godina, a nalazi su doveli do sledećeg zaključka: Mesec nije bio sasvim "mrtva planeta". Stene sa Meseca su bile sačinjene od različitih vulkanskih materijala. U određenim periodima istorije Meseca, on je možda bio preplavljen okeanima usijanih stena. Naučnici su zaključili da je Mesec nekada predstavljao pozornicu za termičku, hemijsku i mehaničku aktivnost velikih razmera.

Teorije vezane za evoluciju Meseca bile su prerađene. Ali ih nisu preradili naučnici nego same stene sa Meseca. Mesec je sada postao "nekadašnja mala živa planeta", a ne više "mrtva planeta". I bez obzira na to što njena spoljna aktivnost izgleda kao da je zamrla postoje spekulacije da je unutrašnjost Meseca još uvek aktivna.

U ovom trenutku nije još uvek jasno odakle je došao taj "život" Meseca.

Ironija je da su naučnici pre početka Apollo programa imali tri osnovne teorije u pogledu nastanka Meseca. Prva, da je Mesec stigao iz spoljnog svemira i nekako dospao u svoju sadašnju orbitu. Druga, Mesec je komadić koji se odlomio od Zemlje i ušao u svoju sadašnju orbitu. Treća, Mesec je nastao sabijanjem manjih komadića materijala iz svemira. Čudno je da naučnici nisu nikada bili sigurni u to da li su prva i druga teorija uopšte fizički moguće. I Apollo-program se završio, a naučnici se nisu približili rešenju problema; iako stene daju neko objašnjenje o

sastavu Meseca, one su izazvale veliku misteriju po pitanju svog nastanka i formiranja.

Tako je pitanje porekla Meseca prošlo od stava pogrešnog razumevanja pre istraživanja do nemogućnosti objašnjenja nakon istraživanja.

Saturn

Letilica "Vojadžer" je 25. avgusta 1981. godine proletela pored Saturna. Ponovo su činjenice izazvale smeh u vezi sa tadašnjim teorijama. Mi ne bismo bili dalje od istine o Saturnovim prstenovima da smo smatrali kako oni predstavljaju kolekciju peciva međugalaktičkih stvorenja.

Nakon istraživanja, naučnici su Saturnove prstenove opisali rečima kao što su "nečuveni", "zbunjujući", "izluđujući", "zagonetni", i slično. Ono za šta su naučnici nekada mislili da predstavlja sistem prstenova sa "dobro poznatom" strukturom postalo je zbunjujući sistem hiljada prstenova. I Saturnovi prstenovi su iznenada postali zbunjujuća misterija. Nauka je opet prizvala fiziku da to objasni. Kako su oni nastali? Kako oni menjaju svoj oblik?

Misterije vezane za Saturn zalaze šire od samog nastanka ovih prstenova. Jedna svemirska letilica je uhvatila snažne radio-talase koji su bili oko milion puta snažniji od talasa koje emituju Saturnovi prstenovi. Ovo otkriće je bilo toliko zbunjujuće i neočekivano da su naučnici u to vreme mislili da su se pokvarili instrumenti letilice. Ti radio-talasi su ostali nerešena misterija sve do danas upravo kao i sami prstenovi.

Neki smatraju da će proći godine dok naučnici objasne sve ono na šta su naišli tokom istraživanja Saturna i njegovih prste-

nova. Neki nisu nastrojeni tako optimistički i smatraju da ih nećemo nikada moći objasniti.

Uran

Letilica "Vojadžer 2" je 24. januara 1986. godine, nakon osam godina putovanja i pređenih pet milijardi kilometara, proletela na udaljenosti od oko 80.000 kilometara od Urana. Informacije koje su dospele do Zemlje, još jednom su pokazale samo to da mi zaista malo znamo o fizici kosmosa.

Ni Uran takođe nije ništa manje od jedne velike zagonetke. Ta planeta leži na svom boku; umesto svog ekvatora, jedan od njegovih polarnih regiona je okrenut prema Suncu. Dodatna enigma jeste to da je severni pol Urana udaljen 55 stepeni od severnog magnetnog pola; kod Zemlje ta udaljenost iznosi samo oko 12 stepeni.

Od pet glavnih satelita koji okružuju Uran, jedan je naročito specifičan. Satelit pod imenom Umbrail zapanjio je naučnike. I dok druga četiri satelita imaju duge grebene, glečerske tokove i duboke useke koji predstavljaju znakove unutrašnje aktivnosti, satelit Umbrail nema ništa od toga. Izjava doktora Laurensa Soderbloma (Laurence A. Soderblom) odražava zbunjenost naučnika po tom pitanju: "Stisnut između objekata koji su vrlo aktivni postoji jedan (Umbrail) koji je veoma taman i veoma star i neaktivan." On takođe ukazuje na to da su naučnici bili sve vreme neuspešni u objašnjavanju zašto je Umbrail tako različit od drugih satelita.

Nakon posmatranja fotografija jednog od sledećih satelita Urana, zvanog Miranda, naučnici su ga opisali kao jedan od najtamnijih svetova u našem Sunčevom sistemu. Njegove osobine

su zbunjujuće kao i u slučaju Umbraila, s tim što su još upadljivije.

Dr Edvard Ston (Edward C. Stone) sa Instituta tehnologije Kolumbija sumirao je to na sledeći način: "Uranov sistem je potpuno drugačiji od bilo čega što smo do sada videli."

Porazno iskustvo

Da li je moguće da je naše razumevanje kosmološke fizike u ovim danima velikog tehnološkog napretka, još uvek toliko plitko da mi ne možemo adekvatno objasniti neka otkrića u našem vlastitom Sunčevom sistemu? Ako uz to dodamo novu muku na ranu, Saturn i Uran sami po sebi još više razaraju već osporene teorije. Istraživanje tih planeta pokazuje da postoje fenomeni u našem Sunčevom sistemu koji prkose postojećim objašnjenjima čak i nakon njihovog otkrića. To jest, ne samo da oni osporavaju postojeće teorije nego je i naše celokupno znanje o nauci nedovoljno da objasni neke postojeće fenomene. A mi govorimo o fenomenima koji su relativno blizu nas - ne milione ili milijarde svetlosnih godina daleko od nas. Mi govorimo o događajima u našem sopstvenom vremenu, a ne o dalekoj prošlosti univerzuma.

Pitanja koja su dovela do razočaranja i zabrinutosti pri proučavanju našeg Sunčevog sistema postaće jasnija u sledećem poglavlju.

UNIVERZUM

Nedokučivi

Do danas su naša svemirska istraživanja, sa posadom ili bez nje, otkrila svet intrigantnih, kompleksnih, zbunjujućih, fascinantnih i čak strahopoštovanja vrednih fenomena. Bez obzira na to da li ih mi razumemo ili ne, univerzum u kojem živimo izgleda kao veoma organizovan sistem ili grupa manjih sistema koji funkcionišu u harmoniji. Svaka od njegovih komponenti funkcioniše u okviru veoma složenih, preciznih i jasno definisanih prirodnih zakona. Ako tako ne bi bilo, univerzum ne bi mogao opstati kao takav, veoma složen, tokom dugog perioda, sigurno ne tokom milijardi godina. Kada bi zakoni gravitacije prestali da funkcionišu tokom samo jednog trenutka, sva nebeska tela koja se kreću po orbitama promenila bi svoje orbite. To bi za život na Zemlji bilo katastrofalno. Kada bi snažne sile koje drže zajedno subatomske čestice prestale da deluju, sva materija u svemiru bi se raspala. Očigledno, prirodni zakoni funkcionišu svakog trenutka u toku svakog dana sa najvećom preciznošću.

Naš univerzum sadrži atomske i subatomske čestice koje nisu vidljive golim okom, a nekad nisu vidljive ni uz pomoć najsavre-

menijih instrumenata. On takođe sadrži planete, zvezde, ogromne galaksije koje se prostiru duž više hiljada svetlosnih godina u svemiru - od kojih se neke čine tako daleko od Zemlje da izgledaju kao tačkice na nebu. Zakoni prirode su tako složeni da podržavaju milione životnih oblika na našoj planeti, dok u isto vreme održavaju celokupnost kosmosa kao celine. Bilo bi teško, ako ne i nemoguće, za najinteligentnija ljudska bića da čak i zamisle složeniji sistem koji bi mogao da nastane od bilo čega što oni znaju.

I kako savremeni čovek sve više uči, on počinje da uviđa jedva vrh ledenog brega u pogledu složenosti prirodnih zakona. Postoje ljudi koji ceo svoj život posvećuju otkrivanju i proučavanju zakona prirode. Lekari proučavaju medicinu. Astronomi proučavaju nebesa. Biolozi proučavaju veliki broj živih bića. Fizičari proučavaju zakone prirode koji upravljaju kosmosom, pa sve do onih koji upravljaju događajima na kvantnom nivou. Spisak se nastavlja. Ipak, nijedan od tih napora nije doveo do toga da se stiglo do potpunog znanja o nekom predmetu. To se još nije desilo. Neko može pomisliti da nakon svih naučnih otkrića, dostignuća i unapređenja u XX veku, takvo potpuno znanje leži u nekoj vidljivoj budućnosti. Ali to nije slučaj. U mnogim slučajevima je upravo suprotno. Neke grane nauke izgleda da postaju sve neuhvatljivije kako se dalje razvijaju. To je konstatovano za fizički svet koji se može "videti i dodirnuti", a šta tek da kažemo za duhovni aspekt.

Inteligentan čovek postavlja danas sebi pitanje: "Kako je nastala sva ta fascinantna složenost?"

"Veliki prasak"?

Postoji teorija koju su naučnici generalno prihvatili i koja se zove "Veliki prasak". Ta teorija nema nikakve veze sa nekim ustankom. Nakon završetka svakog ustanka ostaju uništenje i pustoš. Ali nakon završetka ovog pretpostavljenog "Velikog praska", navodno su nastali prosti gasovi koji su nekako evoluirali u visoko organizovan i složen svemir. Kako?

Zastupnici "Velikog praska" smatraju da je univerzum nastao pre deset do dvadeset milijardi godina. Tada se desilo da je "nešto" eksplodiralo. Od tada se univerzum širi. Sve je u njemu evoluiralo od ostataka te eksplozije.

Da vidimo da li se to može objasniti. Uprkos činjenici da svaka vrsta eksplozije koju bismo izazvali ne bi proizvela ništa drugo osim haosa i destrukcije, nama se kaže, suprotno svakoj logici, da je eksplozija bila početak procesa formiranja neverovatno složenog sistema koji mi nazivamo univerzum. Šta biste pomislili ako bi vam neko rekao da će eksplozija Rubikove kocke dovesti do nastanka još složenije kocke? Najnormalnije je shvatanje da će eksplozija izazvati stanje rasparčavanja i nesređenosti. Nakon što sistem rasturimo, zar nije apsurdno očekivati da će iz dobijenog haosa nastati složeniji i organizovaniji sistem od prvobitnog? Kada razmišljamo o događajima posle eksplozije, nerealno je očekivati da sistem zadrži čak i prethodni nivo složenosti, a kamoli da evoluiru u nešto mnogo složenije.

Evo jednog primera: ako uzmete svaki šraf, zavrtnaj i druge delove potrebne za konstrukciju automobila i stavite ih preko bombe, a zatim aktivirate bombu, da li biste ikada očekivali da će nakon eksplozije doći do slučajnog formiranja automobila? Koliko puta bi trebalo pokušati sa eksplozijom svih delova da bi nastao funkcionalan auto? Petnaest miliona puta? Sedamnaest

miliona puta? Ili mislite da se to neće nikada desiti? Sigurno je da će svi delovi formirati drugačiji raspored i oblik nakon svake eksplozije - raspored koji bi možda inspirisao nekog apstraktnog umetnika. A možda biste i vi bili inspirisani da kažete: "Gde je metla?" Ali misliti da biste nakon toga mogli eventualno da uđete u kola i malo se provozate znači potpuno negiranje zakona verovatnoće sa aspekta inteligentnog dizajna. Ako izazovete eksploziju delova automobila, sve što ćete ikada dobiti jeste gomila otpada. A možda i nekoliko modrica na glavi od razbacanih delova. Ali to je to.

Naučno prihvaćena teorija nastanka i evolucije našeg univerzuma kaže, u stvari, da ako vi izazovete eksploziju delova automobila dobićete nešto mnogo više od automobila - možete slučajno dobiti supersonični avion ili svemirski brod! To je bolja priča od one koju vam pričaju trgovci automobila.

Neprihvatljivo od same nauke

Ako smatrate da ideja da haos može slučajno proizvesti dizajn i organizaciju nema smisla, onda vam čestitamo! Vi imate talenta za termodinamiku. Drugi zakon termodinamike kaže da se korisna energija smanjuje, tako da se stanje uređenosti pretvara u stanje neuređenosti i, konačno, u stanje neorganizovanosti i raspada. Stav da "Veliki prasak" može biti začetak univerzuma kao što je naš predstavlja direktno kršenje tog zakona. U scenariju "Velikog praska", u kome uređenost ne ide u haos, dešava se upravo suprotno - haos ne samo da se pretvara u organizaciju nego i u fascinantno sistem nezamislive složenosti. To očigledno nije u skladu sa naučnim principima i sigurno nije u skladu sa logikom.

Kada se suoče sa Drugim zakonom termodinamike koji se suprotstavlja evoluciji života, mnogi naučnici odgovaraju da se on ne može primeniti na "otvoren sistem". Zemlja je, kažu oni, otvoren sistem tako da je pod uticajem sistema iz svemira. Ali hajde da prihvatimo da se ovaj zakon ne može koristiti protiv argumenta o navodnoj evoluciji života na Zemlji. (Mi smo već govorili o životu na Zemlji sa aspekta genetike i svemirskih istraživanja.) Međutim, kako odbaciti Drugi zakon termodinamike na nivou celog univerzuma? Ceo univerzum ne može biti otvoren sistem - ne postoji sistem izvan njega koji bi mogao da utiče na njega. Čak i kad bismo otkrili "druge univerzume" (sačinjene od antimaterije, na primer), to i dalje ne bi činilo naš univerzum otvorenim sistemom. Sve što otkrivamo postaje deo "velike slike" našeg celog univerzuma, ili dela jednog velikog superuniverzuma. Pa kada sve razmotrimo, mi se neizbežno susrećemo sa jednim velikim zatvorenim sistemom. Kako je taj celokupan sistem postao funkcionalna mašina nezamislive perfekcije slučajnim procesom?

Odgovor glasi: on nije nastao slučajno, jer to nije mogao. Ne postoji bilo kakva logička ili naučna osnova da se univerzum razvije iz haosa. Takav događaj zahteva "spoljnu" silu. A pošto smo mi već uključili bukvalno "sve" u našu definiciju "univerzuma", to ne postoji spoljna sila koja bi preostala. Iz toga sledi: da pošto naš univerzum postoji i predstavlja veoma složen sistem, jedina mogućnost za njegov nastanak može doći pomoću sile koja nije ograničena našim fizičkim svetom. Ukratko, mi govorimo o sili koja nije slična ničemu što mi znamo na fizičkom ili naučnom nivou - nego nečemu što pripada duhovnom domenu. Možda je upravo to taj duhovni aspekt, ta jedina ispravna logička opcija koju naučnici pokušavaju da izbegnu.

Za trenutak ćemo zaobići analizu duhovnih implikacija našeg fizičkog univerzuma i obratićemo pažnju na nešto što je ovde

važno: da struktura našeg univerzuma, kao i genetika, pokazuje visok stepen inteligencije i prefinjenosti u svom dizajnu i primeni. Možda je inteligencija koja se ovde zahteva tako neizbežna da neki pojedinci jednostavno smatraju da je to neverovatno za razmatranje. Ali pripisivati slepom slučaju superfenomenalan podvig u razvoju našeg univerzuma nije odgovor. Osim što to nije naučno, to izgleda i neozbiljno i ispod svakog nivoa razmišljanja. Očigledno je da ne postoji dokaz koji bi podupro takav događaj. Samo postojanje našeg univerzuma nije dokaz da je on nastao slučajno. Ako ništa drugo, naš univerzum pokazuje sve naznake da je dizajniran pomoću inteligencije. Ako uzmete da proučavate bilo koju granu nauke, bez velikih naprezanja uočićete inteligenciju u dizajnu i primeni prirodnih zakona na svakom nivou. Zato je mnogo naučnije uzeti u obzir to nego prihvatiti fantaziju koja se ne može naučno i logički opravdati.

Dupli standard

Sada se vraćamo na nešto što smo pomenuli u prethodnom poglavlju - "dupli standard" u logici pomoću kojeg neki ljudi prihvataju naučne teorije.

Kada laik prihvati teoriju o evoluciji bez posedovanja znanja o njoj, on svoje poverenje i veru očigledno poklanja onima koji iznose tu teoriju. To poverenje se nekada izražava rečima: "Oni su naučnici, oni znaju o čemu pričaju." I to je ta vrsta slepog poverenja na kojoj se zasniva logika laika u odnosu na nauku koja je drugačija od one koju svakodnevno primenjuje u životu.

Kako to?

Prema podacima do kojih se došlo prilikom ispitivanja svih planeta i satelita u našem Sunčevom sistemu, kao što je istaknu-

to u prethodnim poglavljima, pokazano je da je teorija evolucije prepuna neobjašnjenih zagonetki, misterija i kontradikcija. Neka od tih otkrića nalaze se izvan sadašnjeg razumevanja nauke. Neka se nalaze čak i izvan bilo čega što smo očekivali da ćemo razumeti u godinama koje su pred nama. Štaviše, neke pojave izvan našeg Sunčevog sistema su tako zbunjujuće da ih naučnici mogu objasniti samo pomoću nepoznatih entiteta kao što su crne rupe i kvazari, koji su sami po sebi samo teoretski pojmovi. Neke pojave izvan našeg Sunčevog sistema ne mogu se objasniti čak ni pomoću teorijske nauke. Neke pojave na kvantnom nivou su tako zbunjujuće da jednostavno prkose savremenom razumevanju i logici.

Kako to da kada naučnici počnu da objašnjavaju "kako je sve to nastalo", oni ostavljaju utisak da potpuno razumeju prirodne zakone koji upravljaju celokupnim univerzumom tokom pretpostavljenih više milijardi godina? Zar ne bi trebalo da neko najpre ima besprekorno razumevanje onoga što se dešava u njegovom vlastitom "dvorištu", našem Sunčevom sistemu, pre nego što krene da objašnjava mehanizme za ceo univerzum? Svakako je ceo univerzum mnogo složeniji od našeg "malog i slabašnog" Sunčevog sistema. I zar ne bi trebalo da takvi "eksperti" imaju besprekorno znanje o kvantnoj mehanici, kao i o mehanici udaljenih nebeskih tela koja danas posmatraju pre nego što pokušaju da opišu događaje koji su navodno doveli do nastanka svih tih entiteta pre više milijardi godina? Sigurno je da se događaji od pre više milijardi godina ne mogu lakše objasniti nego događaji koje danas posmatramo. Kako onda neko može ozbiljno tvrditi da razume kako se naš univerzum razvio u svoje sadašnje stanje?

Možda bi trebalo da se bolje upoznamo sa dimenzijama našeg univerzuma da bi to pitanje imalo svoju odgovarajuću perspektivu:

Prečnik našeg Sunca iznosi 1,4 milion kilometara. Naš Sunčev sistem ima prečnik od oko 14,5 milijardi kilometara. Naši najbliži susedi izvan Sunčevog sistema su zvezde Proksima i Alfa Kentauri koje su od nas udaljene četiri svetlosne godine. (Jedna svetlosna godina iznosi oko 10 miliona kilometara, rastojanje koje svetlost prevali pri brzini od 300.000 kilometara u sekundu u toku jedne godine.) To su samo dve od milijardi zvezda koje sačinjavaju našu galaksiju Mlečni put. Za prosečnu galaksiju se veruje da ima prečnik od oko 100.000 svetlosnih godina. Mlečni put je samo jedna galaksija u lokalnoj grupi od 30 galaksija koje zauzimaju oko tri miliona svetlosnih godina; ako biste se kretali ovom neverovatno velikom brzinom svetlosti trebalo bi vam oko tri miliona godina da prođete samo ovu lokalnu grupu od 30 galaksija.

Procenjuje se da postoji bar deset milijardi galaksija u univerzumu.

Kada na trenutak razmislite o tim razmerama počinjete da sa strahopoštovanjem gledate na to mesto koje obično nazivamo našim univerzumom.

A onda kad čujemo za teorije o postojanju fenomena za koje se veruje da se nalaze daleko u svemiru - crne rupe, supernove, kvazari, pulsari, neutronske zvezde - počinjemo shvatati da "drugi kraj" univerzuma nije samo veoma daleko nego da takođe sadrži čuda za koja se pre nekoliko godina smatralo da se nalaze negde između naučne fantastike i apsurdna. Čak i danas, većina od tih objekata je spekulativna i daleko je od jasnog razumevanja.

Da li je to univerzum koji je nastao kroz seriju slučajnih događaja pre više milijardi godina? I ko je izmislio takav koncept? Da li su ga izmislili isti ljudi koji su nam ponudili "dobre" odgovore o našem Sunčevom sistemu?

Mi još uvek ne razumemo kako funkcionišu fenomeni koji su daleko u svemiru. Mi još uvek ne razumemo u potpunosti kako funkcioniše naš Sunčev sistem. Mi još uvek u potpunosti ne razumemo kako funkcioniše naša planeta Zemlja. Mi još uvek u potpunosti ne razumemo kako funkcionišu bezbrojni živi organizmi na našoj planeti. Mi još uvek u potpunosti ne razumemo kako funkcionišu čak i neki sićušni organizmi kao što su bakterije i ogroman broj virusa. Mi još uvek u potpunosti ne razumemo kako funkcionišu subatomske čestice koje su toliko važne za naše postojanje. Ali mi nekako razumemo procese koji su navodno uzrokovali da sve to nastane pre više milijardi godina i da evoluiraju. Da li nas to neko vuče za nos?

Kako neko od naučnika može jednostavno prihvatiti teorije o nastanku univerzuma, tako nezamislivih dimenzija i složenosti, i to onih istih naučnika koji su zbunjeni svakog puta kada pomoću letilica dobiju informacije o nekom delu svemira? Kako neko može prihvatiti teorije o nastanku univerzuma, koje podrazumevaju i nastanak osnovnih elemenata materije, kada se još uvek nedovoljno zna o samim tim elementima? Zar nije očigledno da je naše razumevanje univerzuma plitko, u najboljem slučaju?

Pusti priču - gde je logika?

Nastaje veliki problem kada se prihvati koncept o duplim standardima. Najveća misterija od svih jeste ta kako neki ljudi veruju u takve naučne teorije, a kada dođe do istih situacija u praktičnom životu, oni uočavaju jasnu apsurdnost takvih teorija. Zamislite da vam mehaničar tri sata objašnjava kako vaš bicikl funkcioniše i tom prilikom ga rastavlja na delove. On vam do pojedinosti opisuje kako rade zupčanici i drugi delovi, kako

deluju trenje, sila akcije i reakcije itd., a onda vam kaže kako je vaš bicikl izuzetno lep. I onda vi možda poželite da ponovo rastavite svoj bicikl i još bolje se upoznate sa njim. No da li ćete koristiti tu istu "mehaniku" kada budete rastavljali svoj auto? Ili još bolje: da li ćete pomoću te iste mehanike objašnjavati proces letenja aviona? Ko u svom umu neće reći: "Bilo bi nepošteno i nekorektno reći da neko ko se ne razume u bicikle govori o avionima i drugim složenim sistemima." Mnogi ljudi ne razumeju kako lete njihovi papirni zmajevi, a upuštaju se u objašnjenje kako lete avioni.

Zar onda nije čudno kada naučnici pričaju o nastanku i funkcionisanju ogromnog i veoma složenog univerzuma, koji navodno postoji više milijardi godina, a još uvek ne razumeju pitanja vezana za naš Sunčev sistem? Kako mogu naučnici koji slabo poznaju zakone po kojima funkcioniše naš Sunčev sistem biti tako sigurni u razumevanje sila koje tako dugo pokreću ceo naš univerzum?

Odgovor je, naravno, taj da naučnici očigledno nemaju adekvatno razumevanje u vezi sa procesima koji se danas odvijaju u našem univerzumu, a još manje znaju o procesima koji su se nekada odvijali. Pored toga, olako prihvatanje teorija o nastanku i evoluciji našeg univerzuma pokazuje samo to koliki nivo tolerancije postoji u pogrešnom objašnjavanju naučnih pitanja kojima se u praktičnom životu prilazi na potpuno drugačiji način. I tako se uspostavljaju dupli standardi - a to nije osobina nauke i naučnog mišljenja. Možda takav stav zavisi od ličnih gledišta i mišljenja. Međutim, kada se krene u traganje za istinom, takva vrsta pristupa postaje potpuno neadekvatna. Činjenice se neće menjati u zavisnosti od nečijih osećanja. Istina se - osobito u naučnim pitanjima - najbolje može dostići kroz čiste dokaze i jasnu logiku.

PSIHOLOŠKI ASPEKT

Ovo poglavlje u celosti predstavlja samo jedno mišljenje

Različite kategorije

Ja verujem da postoji veliki broj razloga zbog kojih neko prihvata evoluciju. Dupli standardi laika sigurno predstavljaju razlog za većinu koja jednostavno veruje naučnicima. Drugi imaju neke druge razloge. Čak i naučnici imaju vlastite razloge. Ovo poglavlje će pokušati da objasni neke od tih razloga.

Laici

Kada su uključene emocije, čovekov um je sklon da prihvati kao logično ono što je nelogično. To jest, jedno stanje ispunjeno emocijama - težnja za ostvarivanjem materijalne dobiti, želja za fizičkim uživanjem, ili traganje za nečim što će jednostavno dovesti do uzbuđenja - može uzrokovati da logika ili stav prema realnosti budu iskrivljeni. To je očigledno u načinu na koji postupaju kriminalci. Postoji razlika u postupanju prema onima koji namerno čine kriminalna dela i prema onima koji nenamerno

učine nešto slično. Društvo vidi prve postupke kao krvne delikte, nemilosrdna dela; druge vidi kao postupke učinjene zbog (možda trenutnog) trenutka slabosti određene individue. Iako je u oba slučaja reč o grubim prekršajima, šta je uzrok da krvni delikt učini čovek koji se u tom trenutku ne nalazi u stanju afekta, dok ista individua malo kasnije donosi potpuno drugačije odluke u životu. Da li takav tip ponašanja, bez obzira na to koliko ekstremno bio, pokazuje da logički način razmišljanja i predstava o realnosti mogu zaista biti poremećeni pod uticajem emocija.

Isti proces - poremećaj predstave o realnosti izazvan emocijama - odvija se i u okolnostima u kojima uticaj emocija nije tako očigledan. Termin koji se tada koristi - naročito u politici - jeste "pitanje interesa". Neki ljudi na odgovornim položajima ili u pravosudnom sistemu nisu lično uključeni u područja koja su povezana sa njihovim poslom. Ako neko misli da su ti ljudi nepošteni, onda je on ili neupućen u njihov posao, ili nije potpuno oslobođen takvih sumnji. To što oni nisu lično uključeni u određena područja može predstavljati neki vid zaštite da njihove odluke ne budu pod uticajem emocija. Jake emocije ponekad jednostavno iskrive sliku o realnosti, a u drugim slučajevima izazivaju potpuno nepošten pristup. U bilo kom slučaju, rezultat može biti emocijama izazvano stanje koje isključuje poštenje i objektivnu procenu.

Uzbudljivost

Tako, ja verujem, postoji proces koji omogućava nekim laicima da prihvate evoluciju. Često se u medijima iznosi ova teorija, kao i naučnici koji je podupiru, ostavljajući utisak da je verovanje u evoluciju možda "u redu" ili "u skladu sa", dajući toj teori-

ji određen stepen uzbudljivosti i atrakcije, što je prihvatljivo mnogima koji jednostavno žele da budu "u redu". I kada se evolucija tako izreklamira, onda zaista nije potrebno upotrebiti mnogo "logike" za ubeđivanje, a ova teorija se onda prihvata više na osnovu mašte nego na osnovu snažnih činjenica. Dalje, postoji mnogo toga "neuverljivog" u osporavanju te teorije pošto su oni već prihvatili "logiku" koja im je servirana.

Naučnik

Mada su takođe osetljivi na napred iznete emocije, naučnici nekad imaju dodatne razloge ili podsticaje za "verovanje" ili uspostavljanje verovanja u evoluciju. Ti razlozi ili podsticaji su sledeći:

Birokratija

Birokratija je raširena isto kao i samoodbrana. Ona sigurno nema nikakve veze sa donošenjem efikasnih i logičkih odluka. Ipak, ona čak diktira vođenje politike u nekim od najmoćnijih organizacija. Mnoge agencije u SAD i lokalne vlade imaju birokratiju koja očigledno deluje suprotno njihovim ciljevima. Ali ta birokratija postoji i pored svega. Zašto? Zar ti ljudi nisu dovoljno inteligentni da znaju kako "sistem" mnogo teže funkcioniše na taj način?

Očigledno da poznavanje nečega što ne funkcioniše nije dovoljno da podstakne promene u nekim slučajevima. Bez ikakvog logičnog ili moralnog opravdanja, sitna sebična korist koju neki pojedinci mogu ostvariti može biti dovoljna za izbegavanje promena u stavu. Da li naučnici imaju takav tip ponašanja?

Moralnost

Sa moralne tačke gledišta, ja ne verujem da su naučni stavovi po bilo čemu drugačiji od stavova u drugim profesijama. Ako otkrijete da je šef nekog velikog preduzeća falsifikovao izvesne podatke radi ostvarivanja profita ili koristi, loše upravljao fondovima, ili uzimao novac od penzijskog fonda, da li će vas to iznenaditi? Da li bi vas iznenadilo ako bi te optužbe bile upućene službeniku preduzeća? Ili političaru? Ili možda samom predsedniku države? Na žalost, to bi bilo nešto očekivano i većina ljudi ne bi bila mnogo iznenađena. Ali nije verovatno da bi veliki broj ljudi bio iznenađen kada bi otkrio da su naučnici bili nepošteni ili prevrtljivi radi profita, radi napretka svoje karijere, ili radi priznanja svojih kolega ili opšte javnosti. Zašto? Da li naučnici predstavljaju neku vrstu moralnijih ljudi od ostalog dela društva? Možda bi trebalo. No da li su?

Premije od osiguranja

Mada su iznosi za gotovo svaki tip osiguranja dostigli neverovatne sume poslednjih godina, nekoliko njih su postali veoma dramatični, kao što su oni u medicini. Ti veliki iznosi došli su bukvalno od lekara koji nemaju veze sa nekim biznisom. Iako na prvi pogled izgleda da nema veze sa našom temom, to može biti direktan rezultat iste vrste zloupotrebe moralne odgovornosti za koju verujem da preovladava u naučnim krugovima.

Visoki iznosi premija od osiguranja su, naravno, uglavnom rezultat povećanja uspešnosti dobijanja sudskih parnica protiv lekara zbog njihovog nesavesnog ponašanja. Pitanje koje se postavlja glasi: zašto su takvi oblici kršenja zakona danas tako česti? Da li su pacijenti postali pametniji, pa su sada sposobni da

odgovornost prebace na nekoga ko takođe pravi greške? Zar su lekari postali nemarniji? Ili nijedno od toga nije primaran uzrok, pa se situacija može pripisati propadanju etičkih standarda koji su nekad postojali između lekara i pacijenata.

Ja verujem da je to uglavnom rezultat iskrivljenja odnosa između lekara i pacijenata. Pre nekoliko godina, lekar je bio prijatelj porodice. Nekada nije bilo neuobičajeno da lekar dođe u kuću pacijenta i provede sa njim nekoliko sati. Reklama za njegov rad bile su njegova profesija i velika potreba ljudi za njegovim radom. Dobijanje poklona u vidu novca i želja za prestižom, ako su postojali, sigurno nisu bili tako česti.

Kada bi lekar pogrešio u dijagnozi pacijenta i preporučio pogrešan način lečenja, namera da se tuži sudu "prijatelj" izgledala bi veoma nemoralna. Kako možete tužiti sudu nekoga ko se iz sve snage trudi oko vašeg zdravlja? Ja znam lekara koji je pre nekoliko godina usmrtio dete tako što mu je dao injekciju penicilina jer nije znao da je dete alergično na penicilin. Porodica deteta ga nije nikada tužila sudu. Prema današnjim standardima ne tužiti sudu lekara zbog nehata pod takvim uslovima bilo bi nerazumno. Ali očigledno, tako je nekada bilo. Pacijenti su bili mnogo tolerantniji jer su lekari bili mnogo posvećeniji njima.

Zašto su stvari drugačije danas? Ili je to možda neozbiljno pitanje?

Za početak recimo da većina lekara danas ne zna šta je to "kućni poziv". Samo kada čuju taj izraz, mnogi od njih doživljavaju stres. To je verovatno najdrastičniji primer kako se profesija može izmeniti. Ja ne verujem da su lekari u prošlosti bili manje inteligentni da zaključe kako bi zaradili više novca ako bi pacijenti dolazili kod njih u ordinaciju umesto da oni idu kod njih. Očigledno da su lekari pokazivali više brige za svoje pacijente nego za svoj džep, što je i činilo da lekari budu nekada ono što su bili. Nepotrebno je reći da je postojalo naročito osećanje

bliskosti između lekara i pacijenta. Danas je ljudski element gotovo nestao, a u mnogim slučajevima je pretvoren u ništa drugo osim biznisa. Većinu lekara ćemo danas videti da komuniciraju sa pacijentima radi interesa i radi prestiža u društvu, a ne zato što su za njih lično zainteresovani kao prijatelji.

A onda dodajte tome sveobuhvatno moralno propadanje društva kakvo je danas i doći ćete do slike kad mnogi jedni druge "hvataju za gušu". Zato je danas mnogo teže da se pacijent uzdrži od tužbe sudu protiv lekara zbog i najmanje greške nego što je to bilo nekada. Lekar nema posebno mesto u srcu pacijenta zato što pacijent nema posebno mesto u srcu lekara. Optužiti biznismena (lekara) zbog loše obavljenog posla nije nemoralno. A čak i kad bi bilo, društvo nije previše zabrinuto zbog toga. Tako porota, koja je obično sastavljena od običnog naroda, kada jedan takav slučaj dođe na sud ne posmatra lekara u drugačijem svetlu od pacijenta. Tako mi neizbežno završavamo - ne sa manje sudskih parnica zbog nemarno obavljenog posla, nego sa više parnica koje su dobili pacijenti.

Naravno, vi možete potrošiti mnogo vremena raspravljajući o tome da li lekari imaju isto "pravo" da budu gramzivi i moralno labilni kao i ostali deo društva, ili zbog prirode svoje profesije moraju zadržati više moralne standarde. Tako vaš odgovor može biti taj da biti gramziv ili moralno labilan nije "pravo" - to je bolest. Vi takođe možete dodati da zapanjujuće povećanje broja sudskih procesa protiv lekara zbog nemarnosti treba da bude znak lekarima da se vrate posvećenosti i brizi za pacijente. Ali takva rasprava prevazilazi temu ove knjige. Poenta je u tome da zapazimo kako su lekari bili mnogo moralniji u prošlosti. Danas, to očigledno mnogi nisu.

Dakle, ako su gramzivost i moralno posrnuće izmenili sliku lekarske profesije, koja je najsvetija od svih profesija, kako bilo ko može iskreno verovati da je ijedna druga profesija

oslobođena od takvih moralnih devijacija. To je očigledno simbol ovog vremena. Lekarska profesija verovatno ne predstavlja ništa drugo nego simptom našeg moralno bolesnog društva. Teško je zamisliti da naučnici mogu biti imuni od te epidemije.

"Kult"

Šta sve može biti najjači motiv u određenim situacijama, kako za naučnike tako i za laike, u prihvatanju ili odobravanju evolucije, verovatno je najteže objasniti - fanatizam, odsustvo bilo kakve očigledne lične koristi, verovanje da našim univerzumom jednostavno ne upravlja Vrhovno Biće.

Emocionalni proces koji je uključen u donošenje takvih snažnih odluka, kako ja smatram, nije verovatno drugačiji od nekih fanatičnih kulturnih pokreta, mada su kulturni pokreti obično mnogo ekstremniji. Pod takvim okolnostima, pogrešni ideali dobijaju zamah uglavnom pre kao rezultat jakih ličnih motiva i naklonosti, nego na uravnoteženoj logici. Pripadnost fanatičnim kultovima dovela je mnoge do ekstrema kao što je samoubistvo. Kada individua dođe pod tako snažan uticaj, ono što prosečna osoba vidi kao objektivno rezonovanje prestaje da igra odlučujuću ulogu u razmišljanju dotične individue. A ako se dogodi da takav uticaj predstavlja koren za verovanje u evoluciju, od kakve je koristi opovrgavanje te teorije? Mi očigledno vodimo borbu na psihološkom planu, a ne na naučnom.

Više od puke verovatnoće

Molio bih vas da zapazite kako ja ne tvrdim da naučnici moraju biti krivi zbog grešaka ili prevara samo zato što postoji

mogućnost za tako nešto. Konstatacija da se evolucija prihvata bez provere, kao što je istaknuto ovde i u drugim publikacijama, očigledno ukazuje na grešku ili prevaru. Ja sam samo izneo neke od mogućih uzroka.

VENERIČNE BOLESTI

Previd?

Mada se brojna pitanja direktno ili indirektno tiču teorije evolucije, evolucionisti potpuno zapostavljaju mnoga od njih. Venerične bolesti, na suptilan ali ipak snažan način, predstavljaju jedno takvo pitanje. I sa gledišta mnogih pitanja vezanih za evoluciju koja su zasnovana na "dokazima", idući od onih suptilnih, preko klimavih do nepostojećih, teško je zamisliti da je jednostavno došlo do previda u izostavljanju takvih tema u diskusijama o evoluciji. Možda se ona zapostavljaju zato što jednostavno ukazuju na prirodu koja je dijametralno suprotna pretpostavljenim mehanizmima evolucije.

Epidemija

Prema Centru za kontrolu bolesti, sifilisom je tokom 1984. godine bilo zaraženo 90.000 ljudi. Broj poseta lekarima zbog polnog herpesa, dramatično se povećao sa 29.560 u 1966. godini do 416.059 u 1983. godini. Gonoreja je pogodila oko dva miliona ljudi u 1984. godini. Manje poznata bolest Chlamydia trachomatis

pogađa oko tri miliona ljudi godišnje i izaziva sterilnost kod oko 11.000 žena godišnje.

Poznato je više od 25 bolesti koje se šire seksualnim kontaktom.

Bar neke od bolesti koje su prenesene seksualnim kontaktom dobile su razmere epidemije kao rezultat promiskuitetnog seksa (predbračnog i vanbračnog). Neki eksperti se slažu u tome da je monogamija (brak sa jednom osobom suprotnog pola tokom celog života) jedini način da se suzbije ova epidemija. "Seksualna revolucija" nije ipak ono što se mislilo da jeste. "Slobodan seks" nije sasvim slobodan - njegova cena je previsoka.

Evolucionna enigma

Preživljavanje vrsta zavisi najviše od reprodukcije. Monogamija nije tema za koju je "priroda" zainteresovana kada su u pitanju neki slepi miševi. Priroda "dopušta" da se vrste reprodukuju u svakoj prilici i kad god je to moguće. Da li se onda može zaključiti da je nakon navodnih "napredovanja", "usavršavanja" i "eliminisanja manje prilagođenih" tokom više milijardi godina, priroda imala dovoljno "smisla" da eliminiše sve bolesti koje bi na bilo koji način sprečavale i ometale rađanje. Konačno, priroda je bila dovoljno inteligentna da uvede zadovoljstvo u proces reprodukcije kako bi osigurala preživljavanje vrsta. (Kako je u svetu prirode moglo ikad da se odredi koliki je nivo zadovoljstva potreban da bi se vrste sačuvale, zaista je bespredmetno pitanje. Biljke vrše razmnožavanje bez ikakvog zadovoljstva, ali ono se odvija.)

I nakon što je učinila da se život razvije do najvišeg stepena i obezbedila velike mogućnosti za podsticanje reprodukcije, priro-

da je bacila bombu - dala nam je bezbroj smrtonosnih i razornih veneričnih bolesti koje ne samo da nisu iščezle nego imaju potencijal da se šire kao vatra kada seks postane previše slobodan i zloupotrebjen. Kako objasniti tako iznenadno ponašanje dela prirode usmereno protiv reprodukcije? Kako priroda nije "shvatila" nakon više milijardi godina, kao što je navodno to veoma lepo učinila u mnogim drugim aspektima, da venerične bolesti, sa biološke tačke gledišta, nemaju veliku važnost i u direktnoj su suprotnosti sa onim što je priroda učinila tokom pretpostavljenih milijardi godina. Umesto da razvija život i uklanja prepreke, priroda kao da sprečava sve ono što mi danas radimo. Da li se to priroda šali sa nama?

Sida

Verovatno najstrašnija od svih bolesti koje se prenose seksom jeste sida ili AIDS (skraćena od engleskog "Acquired Immune Deficiency Syndrome" - stečeni sindrom slabljenja imuniteta).

Sida je bolest koja napada imunološki sistem i gotovo je uvek smrtonosna. Postoje dokazi da taj virus direktno napada centralni nervni sistem. Bez lečenja i nege, životni vek obolelog od side procenjuje se na oko osamnaest meseci. Smrt obično nastupa usled nesposobnosti bolesnikovog imunološkog sistema da se odbrani od drugih bolesti i infekcija.

Jedan neverovatan podatak o ovoj smrtonosnoj bolesti jeste to da se za nju gotovo nije ni čulo pre 70-ih godina XX veka. Godine 1979. bilo je poznato samo 10 slučajeva obolelih od side u SAD. Do 1986. godine, sa ukupnim brojem slučajeva koji je premašio 17.000, strah od side je stvorio paniku bezmalo svuda. Povećanje panike je tako veliko da neki roditelji zabranjuju svojoj deci da idu u školu, bolnice sprovode mnogo strožiju kontrolu

dobrovoljnih davaoca krvi, zatvaraju se klubovi homoseksualaca, pa čak i zastupnici predbračnog i vanbračnog seksa su pod udarom vlasti. Strah od ove smrtonosne bolesti je "izašao iz mraka" i praktično prozeo svaki deo društva.

Sledeća evolucionarna enigma

Ako nam nije dovoljno čudno to što priroda nije sprečila razvoj veneričnih bolesti, čudno je da je priroda iznenada, nakon tih pretpostavljenih milijardi godina "evoluiranja" i "poboljšavanja" života, dopustila da se pojavi još strašniji ubica ljudi - sida, virus koji, po svemu sudeći, uništava izuzetno savršen imunološki sistem što ga je priroda razvijala od početka vremena. Takav virus bi bilo jedna od prvih stvari koje bi priroda eliminisala pre nego što bi krenula napred sa "planovima" da ispuni životom celu planetu. Kako to objasniti? Priroda je potrošila milijarde godina u izgradnji savršenih životnih oblika. Ona je smislila taj genijalni imunološki sistem koji može, i očigledno to čini, da kod mnogih zdravih ljudi uklanja praktično svaki štetan virus i bakteriju. I onda se priroda pojavila sa bolešću koja uništava imunološki sistem i ubija mnoštvo ljudi. Da li je priroda poludela?

Gde su evolucionisti?

Zašto o tome ništa ne čujemo od evolucionista? Očigledno, ova tema je usmerena u "pogrešnom" smeru - ona opisuje prirodu kao onu koja ima osobine suprotne mehanizmima evolucije. A neki od njih čak objašnjavaju kako je priroda sposobna da emituje poruke o moralnosti. Da li je to moguće?

Slučajnost

Pogledajmo na seks, bezakonje ili nešto drugo, pa ćemo videti da ih nisu otkrile generacije koje su započele seksualnu revoluciju. Seks je star koliko i vreme. A venerične bolesti su verovatno isto toliko stare. Zašto je došlo do naglih epidemija? Da li je to samo slučajnost što su se venerične bolesti počele naglo širiti u vreme kada je zloupotreba seksa počela da se prihvata jednostavno kao "seksualna revolucija"? I da li je to samo slučajnost što su venerične bolesti nastavile da se šire u razmerama epidemije otkako je društvo nastavilo da sve neozbiljnije prilazi seksu?

Homoseksualizam ne predstavlja nov fenomen. Kako ili zašto se sida pojavila odjednom? Da li je to slučajnost što se sida pojavila u vreme kada se homoseksualizam počeo posmatrati samo kao još jedan stil života, a ne kao nešto što bi trebalo "ugušiti"? I da li je takođe samo slučajnost što je sida počela da se širi među heteroseksualcima (onima koji imaju seksualne odnose sa osobama suprotnog pola) onda kada je jedan deo (heteroseksualnog) društva počeo da prihvata homoseksualizam kao čovekovo "pravo", a ne perverziju?

Redefinisanje

Evolucija se ne može konstatovati čak ni u samom činu reprodukcije. Ironija je u tome da ono što je očigledno jeste to da seksualna revolucija u XX veku nije put koji vodi napred, i da dve "bliske odrasle individue" nisu dovoljno dobar kriterijum za izbor seksualnog ponašanja - heteroseksualizma ili homoseksualizma. Takve poruke moralnom ponašanju, a ne podrške evolu-

ciji, očigledno pozivaju na redefinisavanje našeg razumevanja prirode kao čisto fizičkog fenomena.

"Viša priroda"

Da li je moguće da je ono što naučnici označavaju "prirodom" tokom svih ovih godina, u stvari "priroda" druge vrste - vrste koju nije lako podvrci naučnom ispitivanju? I možda se naučnici drže svoje čisto fizičke verzije prirode, pripisujući savršenstvo našeg univerzuma i sakrivene poruke prirode slučajnostima i koincidenciji samo zbog tvrdoglave rešenosti da izbegnu priznanje kako našim fizičkim univerzumom u stvari upravlja "Priroda" koja se nalazi daleko iznad bilo koje zamislive nauke? Možda je vreme da shvatimo da postoji mnogo toga što naučnici ne može da shvati kada je u pitanju naš univerzum u odnosu na ono što oko može da vidi. Možda priznanje da neki događaji našeg fizičkog sveta mogu biti manifestacija veće "Prirode" predstavlja čin inteligentnog pristupa, intuitivnog opažanja i visokog stepena poštenja. Koliko se ljudi može istinski pohvaliti kombinacijom takvih kvaliteta?

STVARANJE

U početku

Verovatno najslabiji i najnerealniji argument koji sam čuo u prilog stavu da je naš univerzum star milijarde godina došao je od naučnika koji je pokušao da ospori verovanje kako je svet nastao pre otprilike 6.000 godina na način kako to Biblija opisuje u svom izveštaju o Stvaranju. Taj naučnik je kazao: "Postoje zvezde koje su milijardama svetlosnih godina udaljene od nas. To znači da su svetlosnim zracima sa tih zvezda potrebne milijarde godina da bi stigli do naše Zemlje. Zar to ne znači da je univerzum star bar nekoliko milijardi godina? Ili ako je univerzum star otprilike samo oko 6.000 godina, zar to ne znači da je Bog nekorektan i da pokušava da nas prevari?"

Takav način rezonovanja je toliko pogrešan da ako bi taj naučnik imao moć telekineze, on bi mogao da otvori fabriku pereca. Ono što je on procenio kao "nekorektnu", u stvari ukazuje na njegovu vlastitu nekorektnu procenu i možda na odsustvo sposobnosti da razmišlja.

Na osnovu biblijskog izveštaja o Stvaranju, Bog nije stvorio čoveka i ženu kao malu decu i čekao da oni porastu. Bog nije stvorio prve biljke i životinje u njihovim ranim stadijumima i

čekao da oni sazreju. Zašto bi kosmički zraci bili izuzetak? Jer ako bi Bog čekao milijarde godina da kosmički zraci dostignu svoje krajnje destinacije, to ne bi bilo u skladu sa ostalim delima Stvaranja. Pa tako ako su kosmički zraci stvoreni u "stanju pristizanja", oni neće izgledati kao da su dugo putovali.

Pored toga, možete li zamisliti da Bog stvori ceo univerzum za šest dana, a onda čeka milijarde godina da kosmički zraci proputuju kroz univerzum? Izgledalo bi malo apsurdno.

Naravno, kada razmotrimo čin Stvaranja celog univerzuma postoji još jedna mogućnost. U toku Šest Dana Stvaranja nisu svi zakoni prirode, onako kako ih mi znamo, još bili uspostavljeni. Činjenica da svetlost putuje brzinom svetlosti je samo zakon prirode u našem kompletnom univerzumu. Nije uopšte nelogično da je svetlost pre nego što su bili uspostavljeni zakoni prirode mogla da se kreće mnogo većom brzinom od one kojom se danas kreće. Takođe, rastojanja za koja bi svetlosti trebalo milijarde godina da ih danas pređe mogla su biti prevaljena za samo nekoliko sekundi prilikom Stvaranja. Zar je to toliko komplikovano da onaj naučnik ne bi mogao da shvati?

Briga za istinu

Sledeći "logičan" argument prezentovao je poznati naučnik u svom nedeljnom televizijskom programu: "Mnogi ljudi veruju da je naš univerzum stvorio Bog. To nas navodi na pitanje: 'Kako je Bog nastao?' Stoga, zašto se ne bismo sačuvali od tog pitanja i samo se zapitali: 'Kako je nastao naš univerzum?'"

Ono što ovaj naučnik kaže, u stvari je to da nema potrebe da idemo korak dalje pitanjem kad možemo elegantno da ga eliminišemo. Utisak koji je on ostavio jeste taj da to nije pitanje na koje se može odgovoriti tačno ili netačno. To je više stvar kako

vi gledate na njega. Ja smatram da ovakva vrsta "rezonovanja" pokazuje svu neozbiljnost evolucije koju prezentuju najugledniji članovi naučne zajednice, i da je to pristup koji naučnike sprečava da naprave progres u određenim sferama naučnog istraživanja. Zaista je tužno posmatrati kako neki poznat naučnik iskazuje takvu očiglednu nezainteresovanost za objektivno procenjivanje.

Ja želim istaknuti u ovom poglavlju to da pitanje koje je ovaj naučnik hteo elegantno da eliminiše ne može biti eliminisano od naučnog rezonovanja.

"Natprirodna nauka"

Prvo, treba zapaziti da se naučnici uče da prihvataju samo one "natprirodne" ideje koje ih nadahnjuju da ostanu dosledni liniji mišljenja koju slede i da veruju u vlastite stavove, kao što ćemo videti u nastavku.

Crne rupe

Pitajte bilo kog naučnika šta se nalazi iza ili "u pozadini" crnih rupa i verovatno ćete dobiti sliku sveta koja je mnogo nereálnija od bilo kog izmišljenog koncepta o naučnoj fantastici.

Recimo na početku da je koncept o crnim rupama još uvek samo u domenu teorije. Crne rupe su nebeska tela koja imaju tako veliku gravitacionu silu da ništa, čak ni svetlo, ne može izbeći dejstvo njihovog gravitacionog polja. Unutar crne rupe, vreme se zaustavlja, nijedan sistem za komunikaciju, poznat čoveku, ne može komunicirati sa "spoljnim svetom", a objekat koji je "usisan" neće zadržati nikakvu sličnost sa svojim prvobit-

nim oblikom ili veličinom. Čak i proučavanje crnih rupa izvan njih nije moguće na bilo koji način. Pošto nije uočeno snažno gravitaciono delovanje na susedne planete, crne rupe još nisu otkrivene. Ukratko, crne rupe će verovatno ostati u domenu teorije sve dok nam savremena tehnologija ne obezbedi metod kojim ćemo direktno dokazati i potvrditi njihovo postojanje.

Stoga ono što leži iza ili u pozadini crnih rupa, očigledno nije ništa drugo do nestvarna spekulacija. Pa ipak je ta spekulacija predmet analize nauke.

Drugi univerzumi

Ponekad se mogu čuti rasprave o univerzumima sačinjenim od antimaterije. (Bez ulaženja u detalje, antimaterija u suštini predstavlja neku vrstu suprotnog oblika materije. Kada dođe do susreta materije i antimaterije, one "neutralizuju" svojstva jedna drugoj.) Na osnovu činjenica, mi nismo pronašli ili dokazali postojanje takvih univerzuma. Kao i u slučaju crnih rupa, i njihovo razmatranje je veoma spekulativno. Ali to ne sprečava neke naučnike da razmišljaju o mogućnosti da one postoje.

Ista spremnost ka spekulacijama postoji kada se mnogi naučnici suoče sa pitanjem: "Kako je izgledao naš univerzum pre "Velikog praska"? Mada će naučnici priznati da je većina činjenica, ako ne i sve, o svojstvima univerzuma koje su postojale pre tog pretpostavljenog događaja "Velikog praska" bila uništena u takvoj eksploziji, ipak postoje naučnici koji će spekulirati da je takav raniji univerzum imao svojstva koja su potpuno drugačija od onih koje ima sadašnji univerzum. Drugim rečima, ne samo da tvrdnje o postojanju drugog univerzuma nisu pojmlijeve nego takođe i sam pokušaj da zamislimo univerzum koji bi ličio na nešto što nam nije blisko i razumljivo. Iako je

takav univerzum "neprirodan" i "natprirodan", a nije ni naučno potvrđeno njegovo postojanje, to ne sprečava naučnike da o njemu spekuliju.

Zašto je došlo do iznenadne promene?

Zašto se onda kada se dođe do koncepta o Bogu prekida većina naučnih razmatranja? Sigurno je da koncept o Bogu nije udaljeniji od nauke nego pozadina crnih rupa, univerzumi sačinjeni od antimaterije i univerzum koji je prethodio "Velikom prasku". Šta ako koncept o Bogu ukazuje na to da su "zakoni prirode" potpuno drugačiji od onoga na šta smo se mi navikli, i ako Boga nije moguće naučno opaziti i komunicirati sa Njim. Crne rupe, drugi univerzumi i bezbroj subatomske čestice koje proučava teoretska fizika nisu uopšte opipljivi fenomeni. Činjenica da su neki naučni fenomeni "nastali" na osnovu čisto logičkog zaključivanja, a ne na osnovu čvrstih dokaza, nije sprečila da se oni ozbiljno razmatraju. Činjenica da mi još uvek ne možemo dokazati postojanje tih teoretskih pojmova ne sprečava naučnike da ih prihvataju kao naučne. Tim nedokazanim fenomenima, bez obzira na to koliko su spekulativni, dat je status kao da postoje. Zašto onda koncept o Bogu, koji je mnogo snažnije poduprt naučnim činjenicama nego li drugi takozvani naučni koncepti, nije uključen u nauku bar kao "teorija"?

Spekulacije završavaju tamo gde treba da počnu

Zar ne postoji dovoljno izuzetno složenih fenomena u ovom univerzumu, od mikroskopskih do makroskopskih, koji bar

ukazuju na razmatranje postojanja Inteligentnog Bića kao njihovog uzroka. Ja ne govorim ovde o religiji. Ja ne govorim ovde o slepoj fanatičnoj veri. Ja govorim o opciji koja je na osnovu logike i razuma u mogućnosti da odgovori na mnoga naučna pitanja. Teorija o "Bogu" se u XX veku uzdigla mnogo iznad drugih naučnih teorija. Inteligentni Tvorac je postao direktno deo nauke na osnovu logičkog zaključivanja pošto izuzetna genialnost koja se nalazi u pozadini celog univerzuma nije u skladu sa drugim teorijama o kojima naučnici raspravljaju. Potpuno odbacivanje koncepta o Bogu samo zato što je on suviše dugo povezan sa religijom nije logično isto kao ni odbacivanje ideje o korišćenju točkova na svemirskim letelicama zato što su točkovi previše dugo povezani sa automobilima. Ako se koncept o Inteligentnom Tvorcu manifestuje u svakom uglu naučne delatnosti, kako ga onda neko može jednostavno odbaciti? Da li su misli o Bogu zaista mnogo "religioznije" ili "spiritualnije" od nekih stavova naučnika o pojmovima koji se prihvataju bez ideje kako su nastali, ili da li uopšte postoje? Ili su naučne spekulacije potpuno lišene logike i potpuno se zasnivaju na pretpostavkama?

Iako se mnogi stavovi koji se nalaze u osnovi koncepta o Bogu mogu staviti pod okrilje religije, sam koncept o Bogu je u današnje vreme mnogo očigledniji sa aspekta naučnog istraživanja nego u bilo koje drugo vreme Zemljine istorije. U pitanju nije "mešanje nauke i religije". Nekadašnji pogrešan stav da je Bog striktno produkt religije odbacila je nauka XX veka. Koncept o Bogu može očigledno proći kroz više od jednog testa - kroz test nauke, kao i test religije. I to je činjenica zbog koje je koncept o Bogu pomeren iz domena filozofije mnogo više ka domenu realnosti. Posle takvih neverovatnih koncepata kao što su crne rupe, univerzumi koji eksplodiraju, antimaterija, neuhvatljive subatomske čestice, skraćenje vremena i zakrivljenje

prostora, koncept o Bogu ne izgleda tako filozofski. Verovatno postoje i drugi fenomeni koji mogu inspirisati čoveka, ali ako su svi oni samo delo Njegovih ruku, sam Bog se sigurno mora nalaziti izvan domašaja ljudskog razumevanja, ali ne na jedan tako filozofski način.

Sa svim logičkim dokazima koji podupiru koncept o Bogu, činjenica da neki naučnici ne prihvataju taj koncept, čak ni kao teoriju, više ukazuje na pristrasno razmišljanje nego na logično rezonovanje. Prihvatanje Boga u XX veku ne zahteva preobimno zaključivanje. Neprihvatanje Boga dovodi do bezbroj pogrešnih odluka.

Prepredenost nekih

Postoje trenutci, međutim, kada ne možemo optužiti naučnike da su zlonamerni ili potpuno nepošteni. Njihovi pogrešni zaključci izgledaju ponekad kao rezultat nedostatka razumevanja onoga čime se bave.

Pitanja "kako je nastao univerzum" i "kako je nastao Bog", u suštini su ista u odnosu na naučnike koje smo malopre pomenuli. Prema njima, to je samo jedno pitanje manje ili više. Ali ako oni žele da imaju dublje razumevanje tog problema, oni moraju znati da je takav pristup neozbiljan kao i kada bismo rekli: "Pekar je ispekao kolač", a onda neko postavio pitanje: "Ko je ispekao pekara?" Ali zašto ne bismo eliminisali pekara i samo pitali: "Ko je ispekao kolač?"

U suštini je reč o tome da kada govorimo o univerzumu, mi ne govorimo o istoj grupi zakona koji se mogu primeniti na Boga. Evo zašto:

"Kako je nastao univerzum" je normalno naučno pitanje. Ništa što postoji u našem univerzumu ne izgleda kao večno, niti

bilo šta izgleda kao nešto što ima potencijal da opstane kroz večnost. Postoji očigledan fizički proces u našem univerzumu - rađanje, rast, sazrevanje, smrt, raspadanje, nestajanje, itd. To može stvoriti radoznalost po pitanju nastanka našeg univerzuma sa aspekta nauke, ali ne i filozofije. Štaviše, takva radoznalost je veoma važna u proučavanju zakona prirode. Sve drugo bi zaustavilo napore u tom domenu nauke.

Uzgred, to je jedan od razloga zbog čega je teorija o Velikom prasku potpuno beznačajna i prazna kada se razmatra pitanje nastanka. Ona zaista ne može mnogo objasniti. Ako je naš univerzum nastao preko Velikog praska, kako su onda nastale ta masa i energija koje su izazvale eksploziju? To jest, davno pre tog pretpostavljenog "Velikog praska", kada, gde i kako su nastali osnovni elementi našeg univerzuma? To pitanje ne zahteva od čoveka da bude filozof ili da bude vešt. To je normalno naučno pitanje na koje se mora odgovoriti ako se želi ozbiljno prihvatiti neka teorija. Da li je odgovor na pitanje "kako je sve to nastalo" uništen u toj eksploziji? Vama nisu potrebni dokazi ako hoćete da nabrajate moguće odgovore. Šta je mogao biti uzrok za nastanak našeg univerzuma? Možda neki drugi univerzum? Ali kako je nastao taj drugi univerzum? Ili je on možda nastao od neke mašine ili monstruma koji izbacuje masu i proizvodi energiju? Ali kako su nastali ta mašina ili taj monstrum? Nema načina da dođete do odgovora ako uvek postavljate pitanje: "A kako je to nastalo?"

Pored toga, u fizičkom univerzumu baviti se takvim beskrajnim nizom pitanja "kako je to nastalo" izgleda sasvim zbunjujuće. Mada to pitanje sadrži određenu filozofsku dimenziju, ono se bavi realnim i fizičkim problemom. Kako je moguće da je tako teško naučno dokazati nastanak nečega tako fundamentalnog kao što su osnovni hemijski elementi koji sačinjavaju sve u našem univerzumu? Te osnovne čestice su tu oko nas; njihov

nastanak bi trebalo najlakše objasniti. Očigledno je da nauka nema odgovor na to pitanje. Pa zar nema čak ni odgovarajuću teoriju? To je gotovo isto kao da nemamo načina da odgovorimo na pitanje kako je nastao naš univerzum.

"Drugačiji izvor"

Možda je odgovor to - da ne postoji fizički način da nastane naš univerzum. Fizički zakoni, koji nam na sve načine ukazuju na to da je naš univerzum sačinjen od elemenata sa ograničenim (konačnim) potencijalima, ukazuju na nešto što je neograničeno (beskonačno) po prirodi, a što bi bilo izvor nastanka našeg univerzuma. Taj "izvor" ne mora biti lako razumljiv. Ipak, u svetlu nemogućnosti izvora koje možemo spoznati na fizičkom nivou, ovaj izvor, bez obzira na to koliko bio nerazumljiv, mora biti jedino racionalno objašnjenje - naš univerzum mora da je nastao od "nečega" što sâmo nije "nastalo" ni od čega. Štaviše, to nije "najbolje" ili "najverovatnije" objašnjenje; to je jedino istinski moguće objašnjenje. Biće koje je stvorilo naš univerzum mora biti Večno biće. Bez toga, mi smo ostavljeni sa objašnjenjima koja se ne mogu verifikovati ili potvrditi naukom ili logikom.

Konačno, zdrav razum može nam reći: da bi moglo da stvori univerzum kao što je naš, to Biće mora posedovati snagu koja se nalazi izvan svih naših zamisli i inteligenciju kakvu ne možemo ni da shvatimo, i to Biće ne bi moglo biti ograničeno ili limitirano na bilo koji način prirodnim zakonima koji vladaju u našem univerzumu. I tako, nakon što sakupimo sve logičke zaključke zajedno dolazimo do konačnog zaključka - koncepta koji govori o Bogu.

Jabuke i pomorandže

Vidimo, dakle, da pitanje koje je postavio onaj naučnik "kako je nastao Bog" ne samo da nije naučno nego čak nije ni filozofsko. Stav da "nešto" mora nastati od "nečega" predstavlja samo ograničavanje univezuma u kojem živimo. Ništa u našem univerzumu ne može postojati van okvira vremena i prostora, i ništa ne može postojati a da ne bude rođeno, formirano, stvoreno, itd. Ali kada govorimo o Bogu, koncept o "rađanju" nije primenljiv. Kada govorimo o Biću koje je stvorilo sve što postoji, mi očigledno govorimo o Krajnjem Izvoru do koga smo logički došli u tražanju među drugim mogućim objašnjenjima. To očigledno znači da smo mi došli do "kraja" - i da jednostavno ne može postojati izvor izvan toga. Kao rezultat, koncepti o "stvaranju" i "rađanju" prestaju da postoje u toj tački i postaju samo proizvodi Njegovog Stvaranja, a On očigledno nije ograničen njima. Ako bi On bio ograničen takvim stvarima, On ne bi mogao biti izvor svega što postoji; nešto bi moralo da postoji pre Njega, i mi bismo se vratili na početnu poziciju. Pa tako da kada govorimo o Bogu, mi govorimo o "tom Krajnjem Izvoru", Prvobitnom Izvoru, ili Krajnjoj Egzistenciji pre Koje ništa drugo nije moglo da postoji. Koncept o Bogu, dakle, ukazuje na Egzistenciju koja nije slična nijednoj drugoj egzistenciji; Egzistenciju na Koju se termini "početak" i "kraj" jednostavno ne mogu primeniti; Egzistenciju na Koju se "limiti" i "granice" ne mogu primeniti; Egzistenciju od Koje sve druge egzistencije moraju voditi poreklo; Egzistenciju tako jedinstvenu da Njeno nepostojanje čak nije moguće.

Stoga ja ne mislim da vi možete jednostavno pitati "kako je nastao naš univerzum" samo zato da biste se "sačuvali" i izbegli da pitate "kako je nastao Bog" kao što to predlaže onaj naučnik. Prema poznatim zakonima prirode, naš univerzum je morao doći odnekud. I bez obzira na to odakle je on konačno došao, taj

Izvor mora biti ona vrsta Egzistencije koju smo malopre opisali. Kao rezultat ne samo da ne možete eliminisati Boga iz rasprave o nastanku našeg univerzuma nego i samo postojanje našeg univerzuma, čak i kada on ne bio tako složen, što ukazuje na Njegovu neospornu Egzistenciju. Stoga eliminisanje Tvorca univerzuma iz svake rasprave o nastanku univerzuma, jednako je eliminisanju drveća iz diskusije o nastanku jabuka. Umesto da rasvetli problem, takvo proizvoljno eliminisanje - što ga čini poznati naučnik koji je verovatno veoma inteligentan - ukazuje samo na nekorektnost, na nedostatak sposobnosti rezonovanja, a možda čak i na nedostatak poštovanja prema inteligenciji drugih ljudi. To sigurno nije naučni pristup.

TEORIJA O NIČEMU

Spontano stvaranje

U očiglednom pokušaju da Stvaranje kao delo Boga izbegnu po svaku cenu, neki su prihvatili "stvaranje" druge vrste. Mada je naučnici nisu ozbiljno prihvatili, ova "teorija" tvrdi da je univerzum mogao nastati "spontanom stvaranjem" - univerzum se pojavio u nekom primitivnom obliku bukvalno iz ničega. To gledište je poduprto tvrdnjom da subatomske čestice izgledaju kao da su se pojavile "niotkud".

Nije moguće dokazati

Postoje dve stvari koje su pogrešne u ovoj "teoriji". Prvo, na svetu ne postoji eksperiment koji može potvrditi da je nešto nastalo od "ničega". Bez obzira na to koju aparaturu ili eksperiment koristili u otkrivanju takve pojave, vi ćete uvek biti ostavljeni da se pitate da li su vaša aparatura ili eksperiment negde zakazali. To jest, vi nikad nećete uspeti da dokažete da li je nešto nastalo od ničega, ili vaša aparatura ili eksperiment nisu

dovoljno usavršeni da bi otkrili određen tip pojave za koju ste vi verovali da ne postoji.

Drugim rečima, pre nego što dokažete da je nešto nastalo od ničega, vi najpre treba da dokažete da je to zaista bilo ništa pre nego što je postalo nešto. A to nije moguće.

Ali, sačekajte, postoji način da se nešto dokaže. Ako bi vaš eksperiment tokom vremena postao usavršen i eventualno registrovao "nešto" što je prethodno bilo označeno kao "ništa", vi biste dokazali da je vaš prethodni eksperiment bio u stvari pogrešan. I to je upravo ono što se dešavalo u prošlosti sa naučnim eksperimentima iz kvantne fizike. Za neke subatomske čestice se prvobitno smatralo da su nastale ili se pojavile iz "ničega", a kasnije je ustanovljeno da postoje neki drugi fenomeni koji su predstavljeni mnogo sitnijim česticama. Tako je bilo otkriveno "nešto" za šta se prethodno mislilo da je "ništa". Ali postojanje ničega nije nikada bilo dokazano.

Zapamtimo, mi govorimo o sićušnim česticama koje su manje od atoma. Neke subatomske čestice "žive" samo u deliću sekunda. Neke se mogu otkriti jedino na osnovu efekta koji stvaraju na drugim česticama ili objektima. Usavršavanje koje je potrebno da bi se uočile neke čestice za koje znamo da postoje mora biti izuzetno. Tvrditi da je otkriveno "ništa" - predstavlja praznu priču.

Držimo se logike

Drugo, ideja da "ništa" ne može proizvesti "nešto" izgleda logična. Koncept o "ničemu" ukazuje na kompletno i potpuno nepostojanje - nema energije, nema materije, nema gravitacije, nema magnetnog polja, apsolutno odsustvo bilo kakve supstance. Takvo stanje ne poseduje silu, kretanje, "motivaciju" ili

snagu za produkciju bilo čega. Drugim rečima, nesposobnost da se proizvede nešto je sastavni deo stanja nepostojanja. Dakle, eksperiment koji bi pokazao da nešto nastaje od "ničega" jeste, ironično, konkretan dokaz da se nešto mora nalaziti u pozadini sumnje koja postoji kada eksperimentator misli da nema ničega.

"Natprirodna teorija"

Dakle u pitanju je slučaj da nije logično da nešto nastane od ničega, da se ne može dokazati da se tako nešto ikada desilo, i da se ne može ponoviti u laboratoriji naučnim istraživanjem - što sve pokazuje da spontano stvaranje nije naučni koncept. To znači da neki naučni umovi očigledno traže odgovore u "natprirodnim" izvorima dok tvrde - ili možda čak veruju - da su još uvek u domenu nauke.

Naravno, može se zapaziti da sama činjenica da neki mogu čak i razmišljati na takav naučno i logički iracionalan način pokazuje veliki pad do kojeg su naučnici stigli odbacujući jedini verodostojan scenario o nastanku univerzuma.

Nov početak

Ironija je da spontano stvaranje može veoma dobro predstavljati nov početak vraćajući se na put racionalnog. Ako tu teoriju budu ikad prihvatili naučnici, oni će nesvesno biti na pragu da prihvate Boga u nauci. Iako spontano stvaranje ne spominje Boga i ne predstavlja tradicionalan izveštaj o Stvaranju, ono ukazuje na jedinu realnu mogućnost - naš univerzum je morao biti stvoren iz ničega. Naravno, razlika je u tome što spontano stvaranje čisto fizičkog sveta nije logično, nije

mogućno i nudi više pitanja nego odgovora, dok Stvaranje kao delo Boga je u potpunosti poduprto logikom i takođe jedino pravilno rešenje koje se uklapa u zagonetku. Konačno, malo logike i razočaranja mogli bi eventualno da dovedu nekog zastupnika "spontanog stvaranja" - do Stvaranja kao dela Boga.

PRAZNOVERJE XX VEKA

Previše napred

Svak ko nauci prilazi sa onom ozbiljnošću koju ona zaslužuje uočiće da su prirodni zakoni tokom razvoja civilizacije bili bez sumnje ispred nas. U stvari, toliko ispred nas da ih nećemo nikada dokučiti.

Zanimljivo je to kako su se teorije o "nastanku i evoluciji" dobro ukorenile pre bilo kakvih ozbiljnijih naučnih istraživanja. Planete i sateliti u našem Sunčevom sistemu koje istražujemo pomoću svemirskih letilica, jasno govore o njihovoj jedinstvenosti. Naučno govoreći, teško je pripisati njihovo poreklo zajedničkom prirodnom nastanku; zajednički prirodni nastanak neće proizvesti tako jedinstvene entitete. A bez zajedničkog prirodnog nastanka nema jednostavno ni evolucije.

Niti je evolucija života poduprta svemirskim istraživanjima. I kao vrhunac, savremeni čovek razume da genetika pokazuje da evolucija života nije moguć scenario.

Zatim, kada to iskombinujete sa Drugim zakonom termodinamike, koji u potpunosti isključuje evoluciju univerzuma, vi ćete neizbežno doći do sveta koji je sasvim suprotan onome u koji mnogi veruju jer su ih u to ubedili naučnici. Sveukupno, svet

u kome živimo nije mogao nastati ni na koji način koji opisuju naučnici.

Ono što naučnici u stvari rade jeste to da uzimaju tanjir sa pasuljom i lukom i ubeđuju ljude da je to tanjir sa rezancima i suvim grožđem.

Istina i poštenje

Aspekt koji najviše uznemirava nije samo to što svemirska istraživanja i druga otkrića pokazuju da su mnoge naučne teorije pogrešne, nego da "istina" i "poštenje" određuju da li će se napustiti stare teorije i prihvatiti nove koje su u skladu sa činjenicama. U stvari, glavni okvir starih teorija je već prihvaćen, a nove teorije se formulišu kao teorije koje samo golicaju maštu u procesu usklađivanja neslaganja između novootkrivenih činjenica i starih kontradiktornih teorija. To nije ni istinito, ni pošteno, ni naučno.

Možda je sve to samo rezultat straha naučnika da u konačnim analizama nauka neće nikada doći do svih odgovora. Moguće je da se mnogi ljudi koji veruju naučnim činjenicama plaše suočavanja sa mogućnošću da nastanak našeg univerzuma može, po svemu sudeći, proisticati iz Natprirodnog Stvaranja. Prema njihovim gledištima, to bi možda moglo učiniti nauku manje naučnom. Ali kako neko može odbaciti istinu samo zato što se ona ne uklapa u njegov okvir razmišljanja? Konačno, istina je ono što oblikuje i formira nauku, a nisu naučnici ti koji će odlučivati šta je istina.

Nauka od juče

Suviše dugo smo posmatrali univerzum sa zemaljske tačke gledišta. Savremena tehnologija je omogućila nove vidike. Teorija evolucije je verovatno nastala iz ničega pre nego što je čovek imao potrebu da objasni svet u kome živi. Međutim, svet u kome je čovek živeo pre svemirske ere nije isti onaj svet u kome on danas živi. Darvini od prošle godine nisu našli za shodno da objasne stvari koje su za njih bile sasvim prirodne. Mi verovatno imamo istu psihološku potrebu da uočimo razliku kako ono što se njima činilo kao prirodno ne mora obavezno biti prirodno za nas.

Svemirska istraživanja su pokazala da je život veoma neobičan fenomen - on nije sasvim "prirodan". Ako pogledamo sa Zemlje na bilo koju tačku u univerzumu bićemo iznenađeni "beživotnošću" kao nečim mnogo prirodnijim od "života". Zato treba razumno analizirati naučne poglede i prihvatiti činjenicu da priroda ne može proizvesti život sama od sebe, a onda pokušavati da se odgonetne kako smo mi dospeli ovde; pre nego prihvatiti neosnovanu tvrdnju da se neživa materija mogla pretvoriti u živu, a onda pokušavati da se odgonetne zašto život ne postoji nigde drugde u svemiru. To će možda biti teško za neke, na primer za naučnike XX veka koji su verovali u evoluciju tako dugo, da sada prihvate pogrešnost takvih modela. Ali ja se pitam kada bi Darwin danas bio živ da li bi se usudio da iznese svoj pogrešan stav vezan za "prirodan" razvoj života? Ja mislim da bi ga savremena tehnologija zaustavila na njegovom putu.

Ploče su promenjene

Tehnologija XX veka je pokazala da je naše razumevanje univerzuma u kojem živimo bilo prethodno veoma precenjeno. Sloenost našeg univerzuma verovatno će nastaviti da nas zbunjuje i ubuduće. Povrh toga, neki stavovi po pitanju sveta oko nas moraju se promeniti. S obzirom na činjenicu da je evolucija tokom vremena razmatrana naučno, a Bog filozofski, Bog je iznenada postao realan kao zraci Sunca, a evolucija je potpala pod kategoriju teorija kao što je ona da je "Zemlja ravna ploča". Kada uzmemo u obzir sve ono što je nauka otkrila, zaista nije potrebno da čovek bude religiozan da bi Stvaranje prihvatio mnogo ozbiljnije. U ovo vreme i u ovo doba, Stvaranje kao Božje delo je, pomalo ironično, postalo najubedljivije naučno da, tako je, naučno objašnjenje koje će ikada biti ponuđeno u vezi sa poreklom univerzuma. Ništa drugo ni približno ne može objasniti naše postojanje.

Današnje "praznoverje"

Može li nešto od onoga što mi danas nazivamo naukom biti zaista ništa drugo do jedna vrsta "praznoverja" ovoga veka? Izgleda da je u svakoj generaciji postojala potreba nekih ljudi da veruju u nešto što nije racionalno. Čudno je da su ti iracionalni stavovi bili često usmereni protiv koncepta o Bogu. Ljudi su u staro vreme bili preokupirani nepoznatim bogovima i zamišljenim natprirodnim silama. U današnje vreme, to je opsesija da se univerzum razvio sam od sebe bez ikakve spoljne sile ili uticaja.

Interesantno je zapaziti, na osnovu istorijskih izveštaja,

da je koncept o Bogu bio uvek predmet rasprave. U isto vreme, nijedan koncept koji se ne može fizički dokazati nije tako uspešno izdržao test vremena na globalnom planu kao koncept o Bogu. On možda nije fizički dokazao postojanje Boga, ali je sigurno dao veliku prednost Bogu nad evolucijom. Zašto su ideje kao što su evolucija ili paranormalne pojave bile uvek dovoljno ubedljive da nekim ljudima otežaju izbor između tih ideja i Boga? Da li su te ideje ispravne? Da li je evolucija realan fenomen? Očigledno je da nije. Da li je "sloboda izbora" realan fenomen? Izgleda da je to najlogičnije objašnjenje.

SADRŽAJ

Predgovor	7
Genetika	9
Život iz svemira	30
Fosili, kosti i metodi datiranja	42
Nenaučna primena nauke	49
Sunčev sistem	51
Komentar	58
Nepoznate planete	61
Univerzum	66
Psihološki aspekt	76
Venerične bolesti	84
Stvaranje	90
Teorija o ničemu	101
Praznoverje XX veka	105